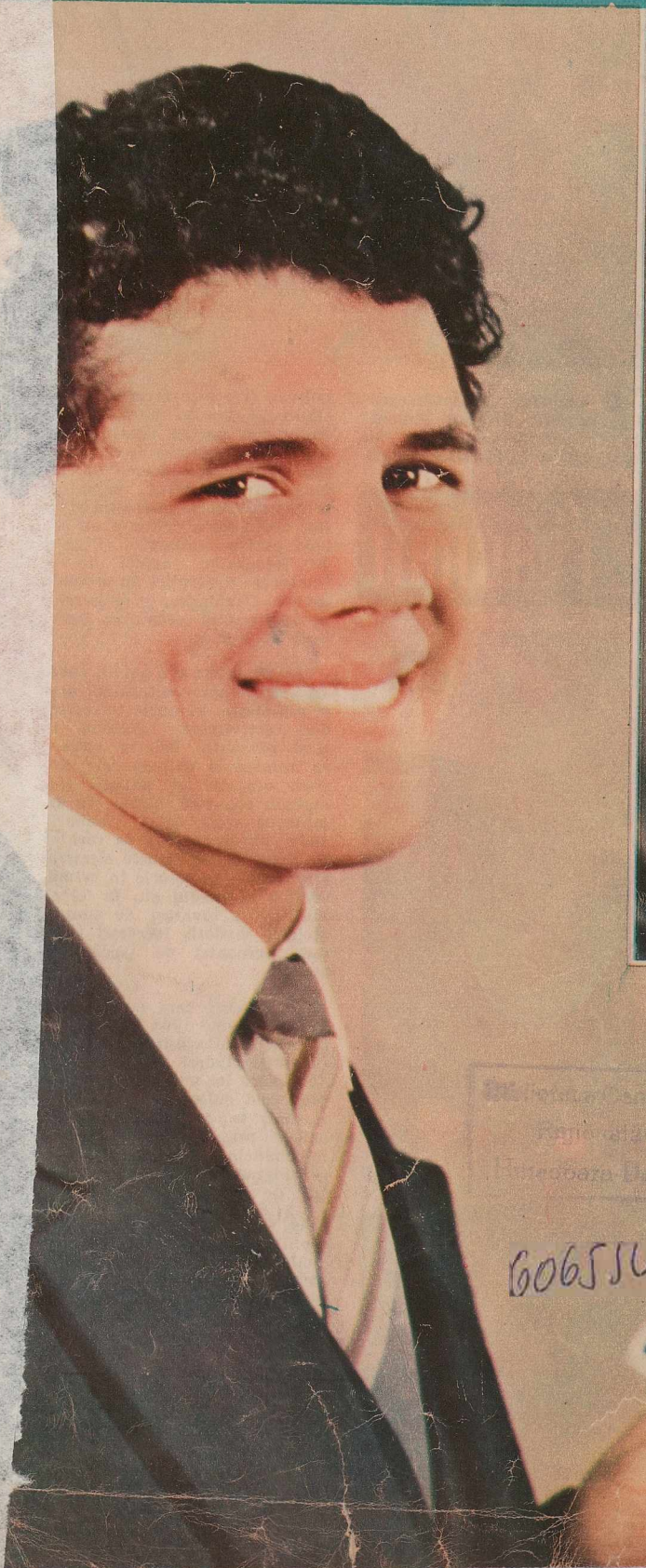
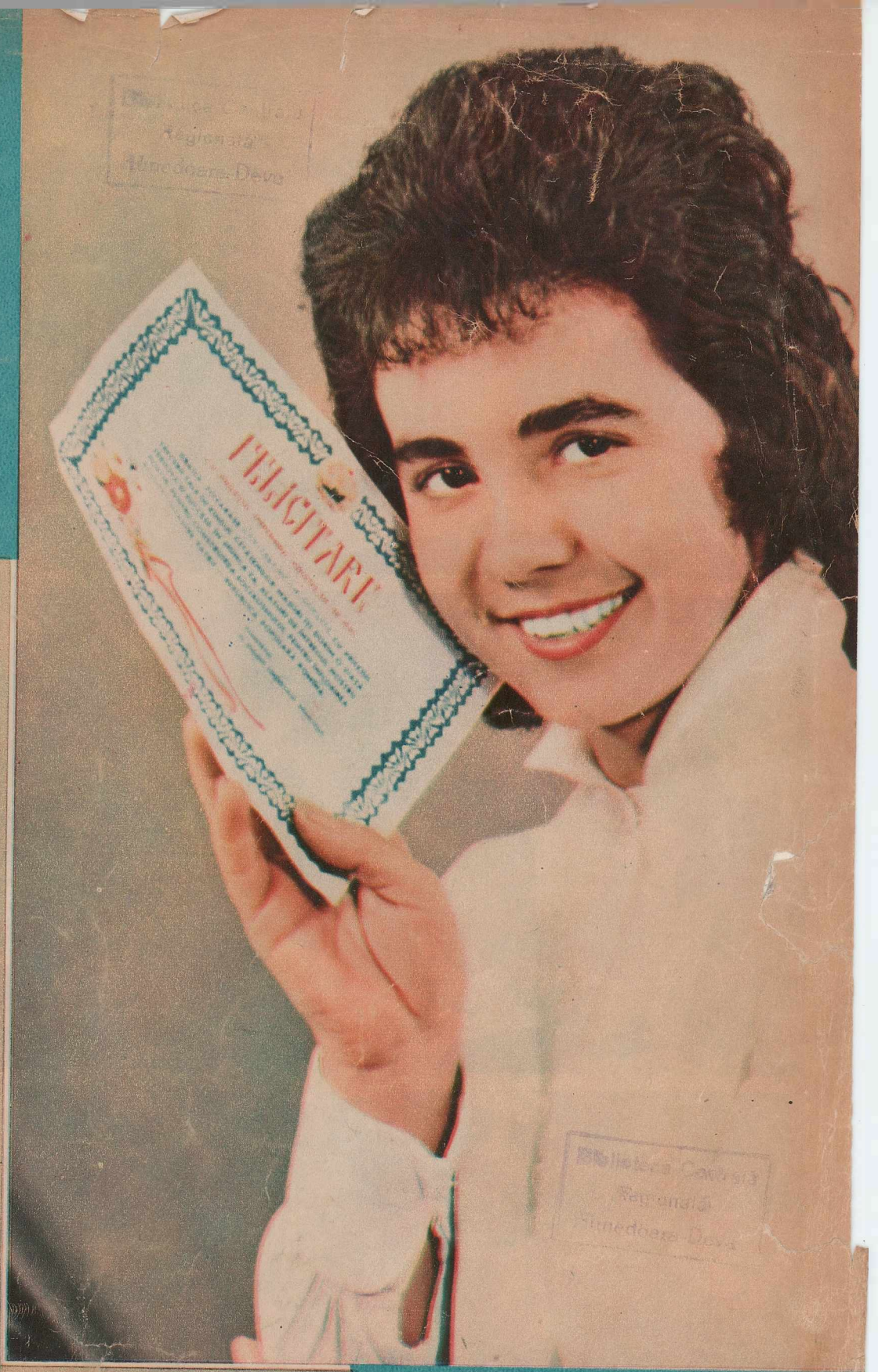

Proletari din toate țările, uniți-vă

FLACARA

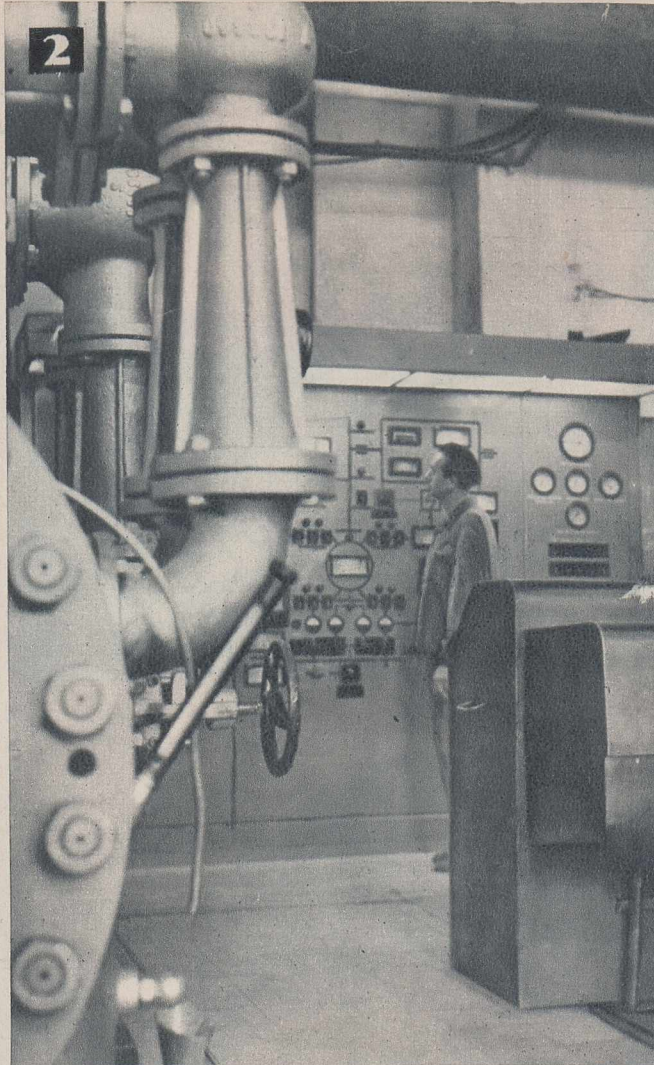
Nr. 1 (345) - 6 ianuarie 1962

18 ani — vârste năzuințelor entuzias-
te și a visurilor îndrăznețe dar și a
primelor răspunderi cetățenești. Și la
sfârșitul anului 1961, ca și în anii pre-
cedenți, pe tot cuprinsul țării a avut
loc sărbătoarea majoratului, sărbătou-
rea tinerilor care au implinit 18 ani.

Coperta noastră înfățișează doi din-
tre aceștia: Georgeta Constantinescu
și Paul Predescu, muncitori la filatura
„Dacia”.

Fotografiile de S. STEINER

① Uzinelor „Semănătoarea“ li s-a conferit „Ordinul Muncii“ cl. I pentru contribuția de seamă adusă la înzestrarea agri-

culturii și pentru crearea de noi tipuri de mașini agricole perfecționate, pentru rezultate obținute în creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost. Colectivul uzinei a primit cu bucurie distincția ce i-a fost acordată, socotind-o un imbold pentru realizările viitoare. În fotografie: aspect de la înmînarea distincției în prezența tov. Fl. Dănălache, prim-secretar al Comitetului orășenesc București al P.M.R.

fotocronica
FLACARII

② În prima zi a anului 1962. În timp ce aproape întregul oraș se odihnește, în unele întreprinderi activitatea continuă în mod obișnuit. Printre acestea se numără și uzinele care asigură orașului și întregii țări energia electrică. Iată-l, în dimineața zilei de 1 ianuarie 1962, pe mecanicul de turbine Fr. Bruș de la Uzinele electrice Grozăvești, la datorie în primul schimb al noului an, la fel ca mulți alți tovarăși de muncă, oțelari, sondori, lucrători sanitari, mecanici de locomotivă etc.

③ Tinerii care au împlinit 18 ani în anul 1961 au fost sărbătoriți de tovarășii lor de muncă în întreprinderi și instituții. În cinstea lor au fost organizate programe culturale speciale și li s-au înmînat felicitări așa cum au primit și acești tineri de la uzinele „Republica“ (vezi și fotografiile de la filatura „Dacia“ de pe coperta noastră).

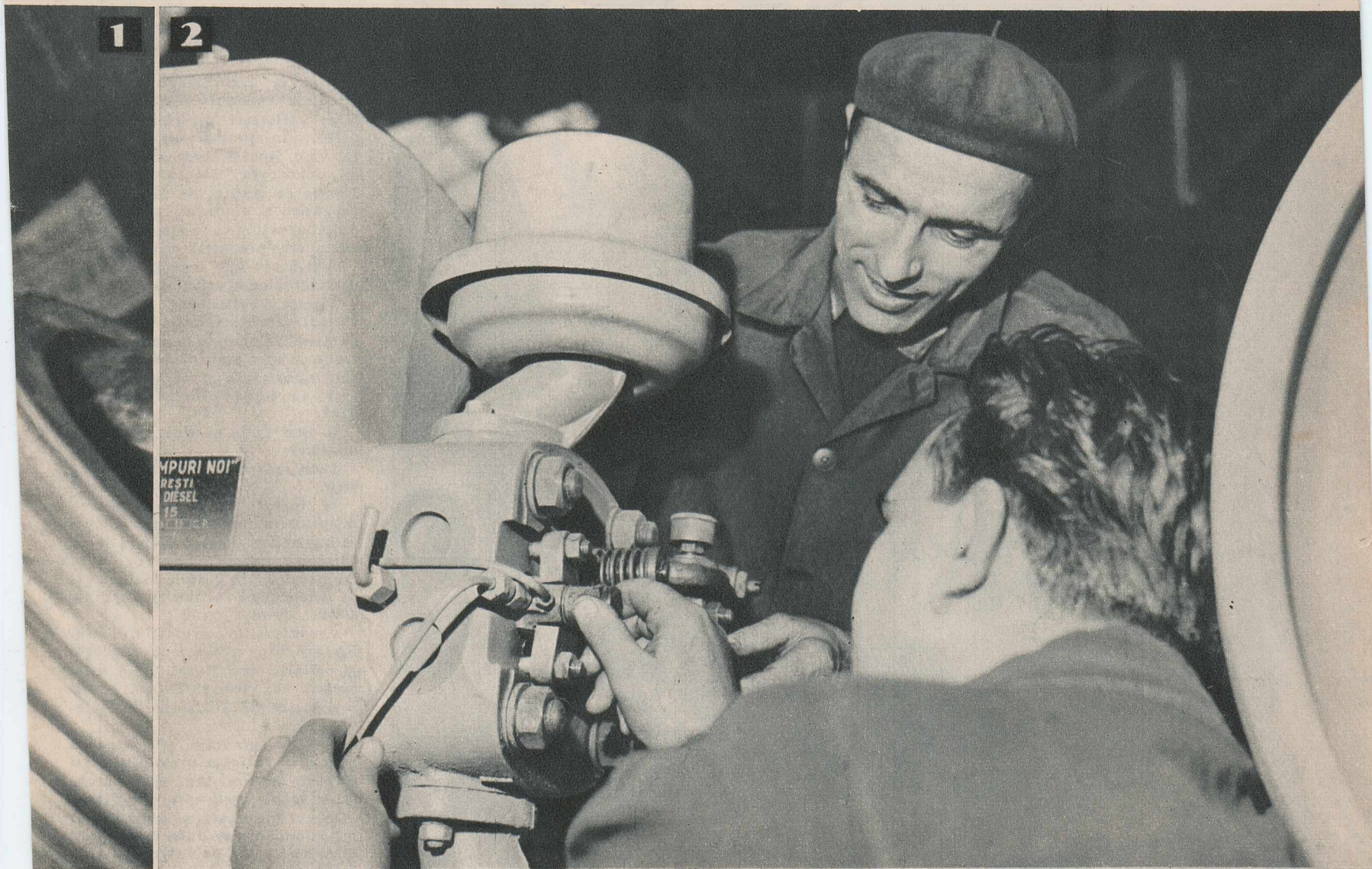
④ Ca în fiecare an, orășelele copiilor au atras un numeros public format din cei mici și chiar... mai puțin mici. N-au lipsit stăndurile cu dulciuri, jucării, cărți, zăpada de zahăr, toboganul, rachetele cosmice reduse la dimensiuni liliputane și, bineînțeles, pomul de iarnă cu al său Moș Gerilă. Într-un asemenea cadru desigur că o fotografie cu moșul cel bun și diferite personaje de basm devine

ANULUI

de Victor KERNBACH
Fotografiile de Elena GHERA

1 Niculale Tăbăcuțu (dreapta) a făcut numeroase inovații, aplicate cu succes. Viitoarea inovație la care se gândește este simplificarea sistemului de pornire al motoarelor.

2 Prima dată l-am văzut pe Ion Neagu în preajma noului an, la uzină. Fostul plugar mi-a arătat motoare de 6-8 c p și semidiesel-le la care lucrează.

Dintr-un panou mai aflu că e inovator constant. Dar el nu zice decât rar inovație, ci spune tot ca între altele: „am făcut”. Când se lucrau compresoarele, operațiile de trasaș îngreunau ritmul producției, pentru că se făceau încet, cu metrul, pînă cînd meșterul a imaginat un șablon care, după asamblarea reperelor, se fixează direct pe șasiul compresorului, excluzînd și erorile, mărind și productivitatea muncii și dînd lucru de mai bună calitate. În alt rînd, a propus înlocuirea pistoanelor de fontă ale compresoarelor cu pistoane de aluminiu, pentru reducerea trepidației. Din numărul inovațiilor imaginat de N. Tăbăcuțu, 12 s-au și aplicat cu succes. În clipa de față, el se gîndește cum să simplifice sistemul de pornire al motoarelor, vrînd să reducă tot

alaiul de repere și supape la un singur disc.

În aceeași secție a uzinei, într-o altă echipă, lucrează mecanicul montor Ion Neagu, care pînă în 1950 a muncit pe cîmp, în familia lui de țărani (azi colectivști), pe bucățica de pămînt de lîngă Ialomița. El e acela pe care l-am găsit, după Anul nou, pe vreme de ninsoare, în blocul clădit de uzină pe strada Foișor. Venisem ca un alt Moș Gerilă fiindcă zăpada îmi anihilase pentru cîteva minute diferența dintre pălărie și umeri; dar m-a recunoscut îndată și m-a primit în casa în care abia se încheiase petrecerea revelionului. Prima dată l-am văzut însă tot în preajma sârătorii, la uzină. Fostul plugar mi-a arătat motoarele la care lucrează el cu echipa lui, din care

unele sînt destinate agriculturii. E vorba de motoare diesel de 6-8 c p și motoare semidiesel de 25 c p.

Pare foarte tînăr, e înalt, are pași gravi de om de pe cîmp. Am închis ochii, să mi-l închipui printre bulgării răsturnați de plug pe malul Ialomiței. I-am deschis și l-am văzut lîngă luciul intact al motoarelor la care a lucrat. Și m-am gîndit: Ion Neagu contribuie, alături de întregul colectiv al uzinelor „Timpuri noi”, la irigarea văii Nilului.

Într-un imn egiptean de acum patruzeci și patru de veacuri închinat Nilului, există acest vaiet speriat:

*Dacă Nilul întîrzie
cu mînoasa lui revărsare,
amortesc răsufările vieții
și oamenii ajung cerșetori.*

Important este însă altceva: aceste motoare ajută azi omului să-și supună apele Nilului.

Cînd tînărul plugar a venit din raionul Fetești să învețe să le facă, probabil cînta alt cîntec:

*Cînd eram pe Ialomiță,
Mă iubeam cu o fetiță...*

Îl rog să mă ierte dacă întîmplător nu e așa (nu l-am întrebat despre asta, dar cîntecul e prea răspîndit ca să nu-l fi cîntat măcar o dată...).

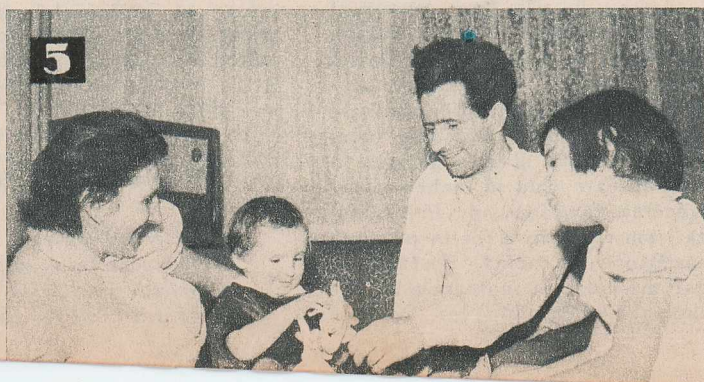
Cînd mă duceam prin ninsoare spre locuința lui de pe strada Foișor, am zărit în geamul unei vinării din cartier un afiș cum nu mai văzusem niciodată: „Vin nu mai este” — adică îl băuse cartierul de Anul nou. (Bineînțeles, a doua zi a fost iarăși, ca de obicei, pentru uzul curent, dar oamenii l-au întrebuitat

3 Prima zi din anul 1962. La secția montaj, Ion Neagu și câțiva din tovarășii săi de muncă verifică repartizarea sarcinilor de plan pe luna ianuarie.

4 Acestea sînt primele compresoare — din anul 1962 — la care echipa lui Tăbăcuțu efectuează recepția.

5 1 ianuarie 1962. Ca în toate casele oamenilor muncii din țara noastră, în familia lui Niculaie Tăbăcuțu domnesc pacea, bunăstarea și încrederea în viitor.

spre a se veseli, după ce izbutiseră să-și desăvîrșească, ba chiar să depășească planul anului abia trecut și se întorseseră în familie cu bucuria izbînzii).

La Ion Neagu, revelionul a durat trei zile. Faptul nu e singular: un popas înainte de alt an. În popasul de reconfortare, muncitorul s-a gîndit:

— Lucrul nostru trebuie să facă cinste țării. Asta-mi propun pentru 1962: oamenii care folosesc motoarele noastre să nu piardă nici o clipă din pricina vreunui defect. Nu numai atât: să se gîndească la republica noastră cu mulțumire, cînd motoarele noastre or să le ușureze munca și traiul.

Nici la Ion Neagu, nici la Niculaie Tăbăcuțu n-am observat stări sufletești preliminare surprizei. În pragul altui an, la fel cu toată industria țării, ei cunoșteau dinainte planul. Lunile de studiu, de discuție și pregătire a planului au deschis după revelion o poartă a cărei cheie era pregătită din timp.

Într-asta am văzut profilul distinct al maturității.

Vinul revelionului s-a băut, dansul sărbătorec s-a dansat și oamenii reintră în uzină să continue cu spor mai intens construcția industrială a republicii pe care au serbat-o a paisprezecea oară.

— Știi unde se duc motoarele noastre?

I-am răspuns lui Neagu că știu.

Îl încintă faptul că munca mîinilor lui dă fertilitate și unei țări africane. Fostul plugar de pe Ialomița este la curent cu lupta popoarelor din fostele colonii și se bucură că o poate sprijini, alături de alții, și el.

Are o familie cu relații duioase. Fiecare din membri se gîndește la ceilalți. Ion Neagu mi-a mărturisit că vrea să-i facă soției o surpriză de 8 Martie: un televizor.

— Uite, muncim, și e bine că putem să ridicăm prestigiul țării și peste hotare. Am ajuns muncitor într-o țară care era dintre cele mai înapoiate, și acum lucrul mîinilor mele se duce în străinătate, să-i ajute pe oameni.

Cînd am ieșit de la el, coborînd scara blocului, m-am uitat la literele decupate în metalul ușii: T.N. — „Timpuri noi“.

Pe stradă ninge, în anul 1962, pe care, ca și toată țara, mîinile lui Ion Neagu îl întîmpinau și mai harnice.

Dincolo, pe magistrală, în blocul 4, într-un apartament mare de la parter, familia vilceanului Niculaie Tăbăcuțu sărbătorește și ea Anul nou, după ce nea Nae venise mulțumit de îndeplinirea și depășirea planului. Ultimele compresoare și motocompressoare își uscau vopseaua în abundența luminii fluorescente din hală.

În luminile acestea am ascultat ritmurile alegre din simfonia realităților vii cărora le dă naștere munca poporului nostru: am privit-o o clipă în oglinzile ochilor celor doi muncitori, salutînd și ei anul 1962 al țării.

Oamenilor acestora cînd le spui „La mulți ani“, știi sigur că n-ai rostit o urare complezentă: ei te iau în serios și înmulțesc sporul de fericire al anilor patriei.

MINCIUNA „MIRACOLULUI” ȘI ADEVĂRUL MIZERIEI

Există un „miracol” vest-german?

Seara — la Köln, la Hamburg sau la Frankfurt strălucesc vitrinele, joacă frenetic luminile barurilor, se înșiră unele după altele mașinile cu capota lăcuită. Oameni care n-au parcă altă grijă decât să rîdă și să petreacă umplu restaurantele luxoase, teatrele, localurile în care Salomee moderne leapădă unul după altul vâlurile în fața unor snobi avizi de goliciune...

Dar cînd luminile se sting?

Dar acolo unde pur și simplu nu sînt lumini?

Dar cei ce nu ajung să vadă bulevardele pe care e greu să deosebești ziua de noapte?

Adeesea, amatorii de contraste pleacă în ținuturi îndepărtate, să vadă cum coexistă încă la mijlocul secolului nostru luxul unor nababi cu sărăcia celor mulți, sanatoriile ultramoderne cu leproșii care umplu străzile, strălucirea diamantelor cu apatia ochilor stinși de foame. Dar turistul vest-european n-are nevoie să meargă prea departe pentru a vedea cu propriii lui ochi toate acestea. El poate lua trenul de Hamburg sau de Köln, se poate opri la München sau la Frankfurt, poate vizita Ruhurul sau Bavaria...

Pretutindeni politicieni cu vocea mieroasă, directori cu clanțe de aur la uși sau speculanți cu limba împletită de whisky îi vor vorbi de „miracolul vest-german”. Dar dacă turistul va prefera convorbirii cu un politician convorbirea cu zecile de mii de alegători ai acestuia, informațiilor primite de la un director, informațiile primite de la zecile de mii de muncitori ai acestuia, destăinuirilor unui speculant chefliu, destăinuirile a zeci de mii de familii strîmțorate de datorii — atunci miracolul va dispărea ca prin farmec și realitatea va apărea crudă și fără perdea...

— Miracol! — ar putea striga oricare dintre politicienii lui Adenauer. Avem în Republica federală 10.000 de milionari, oameni îmbogățiți după război. Fiecare dintre ei posedă cel puțin 7,5 milioane!

— Sîntem 20 de milioane — ar putea răspunde oricare dintre muncitorii și funcționarii marilor întreprinderi. Și nici unul dintre noi n-are nici un fel de avere!

— Miracol! — ar putea striga directorul unei mari întreprinderi. Uzina îmi aduce în fiecare an beneficii de 2 milioane, poate chiar mai mult!

— Cînd cîștigăm 500 de mărci pe lună — ar putea răspunde cel puțin jumătate din numărul familiilor muncitorești — înseamnă că e o lună bună. Dar de obicei avem mai puțin de 300...

— Miracol! — ar putea încerca să susțină în gura mare speculantul. Are loc o adevărată apropiere între păturile populației. Priviți: înainte în Germania erau patru clase la trenuri. Acum nu sînt decît două. Muncitorul poate lua loc pe banchetă lîngă patron, poate intra și ieși pe aceeași ușă cu el. Dar asta nu-i nimic. V-ați gîndit că duminica și patronii, și muncitorii merg la aceleași meciuri de fotbal și

văd aceleași programe de televiziune? Deosebiriile dintre clase dispar, nivelul de viață se nivelează. Miracol! Miracol! Miracol!...

Aici ar fi trebuit poate să răspundă strigînd, bătîndu-și joc de ridicola minciună, 119 mineri de la mina Dalbusch din Gelsenkirchen. Dar ei nu mai pot striga, nu-și mai pot bate joc de mincinoși. Cei 119 mineri au murit în urma unor catastrofe, ca urmare a egalității care dă unora posibilitatea să dispună de viața altora. Patronii n-au luat nici o măsură de securitate și încă înainte ca muncitorii din subteran să se fi răzvrătit de minie, minele i-au îngropat pe mineri în adîncuri. În ziua unei catastrofe, pentru a preîntîmpina noi explozii, stăpînii au dat dispoziție ca 24 de mineri prinși într-o galerie să fie pur și simplu închiși de vii în frontul de abataj. Oamenii băteau cu ciocanele în peretele care îi despărțea de viață. Dar direcția a dat ordin ca lucrările de salvare să înceteze. „Miracolul” e clădit pe cadavre...

Pe risc propriu...

Afișul de lîngă ușă spune: „Pericol de prăbușire. Cei ce intră — o fac pe riscul lor!” (fotografia 2).

Dar ce se petrece înăuntru? Ce amenință pe cei ce ar intra?

Pare o baracă. Poate o baracă de circ în care se desfășoară o cursă a morții? Dar nu. E o locuință. Șubredă, trosnind de cite ori trece un camion, amenințînd să se prăbușească în orice clipă. Înăuntru se desfășoară în adevăr o cursă a morții: cinci familii își expun în fiecare zi viața — pentru că nu au destui bani să-și asigure locuințe în care copiii ar putea dormi fără spaime.

Ne aflăm la München, oraș al cărui primar spune: „150.000 de oameni așteaptă încă o locuință omenească”.

Dar poate că în altă parte...?

La Düsseldorf referentul social spune: „Numai în orașul nostru avem 30.000 de oameni fără locuințe”.

La Bonn guvernul știe: în R.F.Germană sînt necesare de urgență 2 milioane de apartamente.

Și se clădește. Se înalță blocuri sfidătoare, comode, cu camere spațioase, cu geamuri prin care copiii pot privi fără frică, cu balcoane pe care pot crește flori... (fotografia 1).

Dar cine se poate muta aici? Numai cine poate plăti o chirie mare, în afara unei sume inițiale de 3.000-4.000 mărci. Iată ce i-a declarat ziaristului Rolf Seeliger doamna A. dintr-o periferie müncheneză. Ea locuiește împreună cu bărbatul ei și 6 copii într-o baracă de scînduri construită prin mijloace proprii: „Nu. N-avem lumină electrică. Doar o lampă de petrol. Apă? Puful cel mai apropiat e la 500 de m. Cel mai prost stau lucrurile iarna. Mă gîndesc cu groază la ea. Vom supraviețui cu toții? Unul dintre copii a suferit anul trecut de plămîni. Soțul meu lucrează la construcția de șosele. Cîștigul lui nu ne ajunge pentru plata unei chirii ridicată...”

Și atunci? În mijlocul „miracolului” oamenii sînt nevoiți să locuiască în barăci pe care e scris: „Cei ce intră o fac pe riscul lor”.

Polii din centrul Europei

Revista vest-germană „Metall” scrie: „În prezent în R.F. Germană o treime din numărul celor ce lucrează sînt considerați invalizi înainte de împlinirea vârstei de 65 ani, pentru că în urma suprasolicitării, forțele lor sînt irosite și uzate înainte de vreme... Cîtă mizerie omenească se ascunde în spatele faptului că numai din 1951 pînă în 1957 peste un milion de muncitori, oameni în floarea vârstei, au fost condamnați să ducă o viață de invalizi”.

Și iată și adevărații profitori ai miracolului: valoarea cursului acțiunilor a peste 620 de societăți a crescut de la 10,6 miliarde mărci în 1953 la circa 100 miliarde mărci în 1960.

Iată „miracolul”:

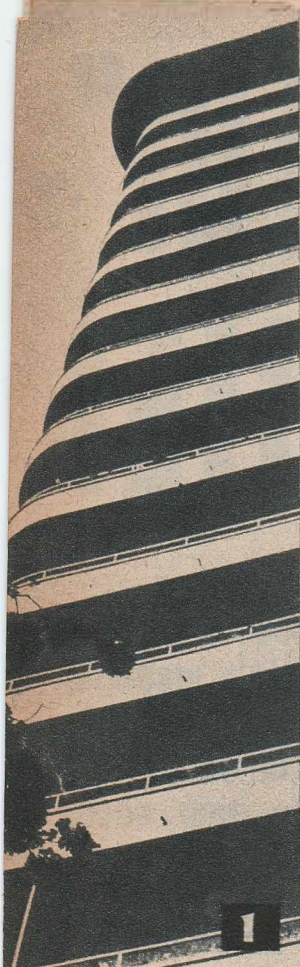
Milioane la capitolul oameni sfîrșiți și miliarde la capitolul profituri al stăpînilor; 275 de mărci pe lună pentru o familie de muncitori și 90 de miliarde în timp de 8 ani pentru citeva mii de deținători de acțiuni.

Sărăcia la un pol și bogăția la celălalt.

Și totuși ceva e prea mult...

Un muncitor, un copil, un bătrîn actor, un chelner de bar. Ce poate fi comun acestor oameni din R.F. Germană? Și totuși îi unește ceva: „miracolul” economic.

Nimeni nu-i știe numele. Supraveghetorul îi știe doar numărul. Poate 108, poate 524.

... Se înalță ↑
blocuri mo-
derne. Dar
pentru cine?

„Pericol de
prăbușire. Cei
ce intră o fac
pe riscul
lor...” →

Supraveghetorul are grijă ca muncitorul să lucreze într-un asemenea ritm încît la sfîrșitul schimbului nici chiar el însuși să nu poată spune cum îl cheamă (fotografia 3).

Un muncitor, și lîngă el altul, și lîngă ei alții, șiruri lungi de oameni care lucrează pînă la istovire. Statisticile indică cifre cutremurătoare: datorită ritmului infernal și lipsei de protecție a muncii, numai în ultimii 10 ani s-au produs în uzine și mine 50.000 de accidente mortale. Din sudoarea celor vii, din sîngele celor uciși s-au născut cei 10.000 de milionari vest-germani de după război. O parte a milioanei se cheltuiesc în baruri și în localurile cu strip-tease. O altă parte a milioanei este plasată în industria de război vest-germană. Uzinele fabrică avioane, tancuri,

bani pentru „școli” în care copiii învață cum trebuie să moară: la fiecare colț cinematografe cu filme în care abundă omorul. La vîrsta la care ar trebui să umble cu penarul, „miracolul” le pune în mîini pistolul.

Nu sînt bani pentru cărți. Sînt în schimb bani pentru una din cele mai hidoase fețe ale „miracolului”: cărți ieftine care exultă militarismul, care atîță la violență, la crimă, la supunere oarbă în fața celui ce are în mînă o armă (azi jucărie, mîine adevărată)!

Bătrînul are 70 de ani și trăiește de azi pe mîine dintr-o pensie de mizerie (fotografia 5).

— Eu sînt Albert Lohmer.

Oamenii dau nepăsători din umeri. Totuși pe vremuri numele lui era cunoscut, apăsarea și pe afișe: actorul Albert Lohmer.

Bătrînul reflectează desigur adesea: în Germania federală, numai actoria politică îți asigură o bătrînețe lipsită de griji.

Dar ce fac ceilalți, cei care au muncit cînstit o viață întreagă? Trebuie să trăiască cu o pensie de 150 de mărci pe lună, într-o țară în care e un adevărat miracol să poți găsi o locuință fără o chirie de 300 mărci lunar...

Tînărul e chelner numai pe jumătate (fotografia 6). În realitate e student. Dar pentru a plăti ceea ce învață ziua, el trebuie să-i servească noaptea, într-un bar, pe cei bogați. Să ne mai mire că mulți sînt nevoiți să renunțe la studiu? E drept că „statul dreptății sociale” e foarte generos cu tinerii. El e gata să le pună la îndemînă hrană, locuință, îmbrăcăminte, totul în mod gratuit. Cu o singură condiție: ca tinerii să devină soldați.

Oamenii s-au săturat de toate: de lipsa de protecție a muncii, de lipsa de școli, de

2

3

Nimeni nu-i știe numele. În uzine, muncitorii poartă doar numere: 108, 524...

4

„Miracolul” a pătruns și în lumea copiilor: „Te împușcă!” „Am murit!”

5

Actorul septuagenar Albert Lohmer... În Germania federală, numai actoria politică îți asigură o bătrînețe lipsită de griji!

6

Ziua student, noaptea chelner.

submarine. Patronii cîștigă astfel alte milioane.

Cu ce se aleg muncitorii din toate acestea? Cu venitul mediu de 277 mărci lunar (cite sute de luni ar trebui să nu mîncîci ca să poți aduna un milion?) și cu pericolul de a cădea într-o zi victimă armamentului care aduce astăzi milioane unora.

„Miracolul” a pătruns și în lumea copiilor (fotografia 4).

— Te împușcă!

— Am murit!

Cine i-a învățat acest joc sinistru?

Părinții sînt plecați la lucru. Nu există creșe. Nu există destule grădinițe, nu sînt destule școli. În orașul Bucholz e o singură școală, care are o singură încăpere de clasă și un singur învățător. El povestește: „În majoritatea cazurilor elevii stau și pe catedră, și pe pervazurile ferestrelor, și chiar pe dușumea. Dar asta nu e tot. Cînd elevii mai mari fac exerciții de lectură, cei mici trebuie să iasă din clasă și să aștepte pe scări”. În școala din Schönbrunn copiii stau pe jos, iar profesoara scrie din genunchi la o tablă sprijinită de o masă... (fotografia 8). Și nu sînt singurele cazuri.

Nu sînt bani pentru școli în care copiii să învețe cum trebuie să trăiască. Sînt în schimb

lipsa perspectivei privind ziua de mîine. Alături de alți muncitori, 20.000 de mineri din Bochum au scris pe placardele lor: „RĂBDAREA NOASTRĂ A AJUNS LA CAPĂT”. Și au demonstrat pe străzi, ca să arate tuturor că au răbdat prea mult binefacerile „miracolului” pe care l-ar dori cît mai curînd îngropat în adîncul minelor lor... (fotografia 9).

Oameni și munți

Trăim într-o epocă în care visele pot deveni realități. Bolile cele mai crunte pot fi izgonite de pe planeta noastră. Pămîntul însuși își poate schimba înfățișarea. Oamenii pot săpa noi mări și înălța noi munți acolo unde e nevoie...

În R.F. Germană unii înțeleg în felul lor posibilitatea miracolului. Ei izgonesc bolile din spitale — dar cu om cu tot. Ei pun pe oameni să înalțe munți, dar tocmai munții de care e cea mai puțină nevoie pe pămînt.

Priviți fotografia 10. Ea a fost luată la München. O femeie zace într-un pat de spital. Dar spitalul e atît de plin, încît ea a fost depusă în camera de baie. Doctorii spun: „Pentru a muri e bine și aici”.

Dar femeia vrea să trăiască...

Singură, dorința de viață nu e însă suficientă. În 1960 au fost refuzați — din pricina lipsei de locuri în spitale — aproape jumătate din cetățenii Bavariei cărora medicii le-au recomandat internarea de urgență în spital. Numai în 7 luni ale anului 1961 au fost refuzați la spitalele din München 16.000 bolnavi. Din 1937 populația orașului a crescut cu 300.000 de oameni, în timp ce numărul paturilor în spitale a crescut doar cu 341!

Dr. Krohn, inspectorul secției sanitare din oraș, dă alarma: „Femei grav bolnave sînt internate în barăci care n-au fost reparate de o jumătate de secol. Prin ferestrele mici ele

7

La Hamburg, unul din cartierele oamenilor „de categoria a II-a”. Un oaspete nedorit, dar permanent prezent: poliția.

8

O școală din Schönbrunn. Precum se vede „miracolul” nu s-a îngrijit să asigure elevilor și profesorii bănci, catedre etc.

Glăsu minerilor din Bochum răsună cu minie: „Răbdarea noastră a ajuns la capăt!”

pot privi numai mormanele de moloz și camera morților... E de ajuns ca într-un oraș mai mare să izbucnească o epidemie de gripă, și cetățenii R.F. Germane se trezesc într-o situație extrem de grea. În familiile celor bolnavi domnește disperarea deoarece bolnavii nu pot fi primiți în spitalele locale”...

La alarmă, conducătorii Uniunii creștin-democrate, partid de guvernământ, oferă „consolări”: populația din München, de pildă, va primi un spital ultramodern a cărui construcție va costa 250 milioane mărci. Când va începe construcția? Curînd. În... 1971!

1971? Poate că pînă atunci se vor vinde și munții de cărbune care s-au adunat în Ruhr (fotografia 12). Unii se alarmează de eventualitatea declarării unei epidemii de gripă. Minerii se alarmează cînd cărbunele zace nevîndut din lipsă de cumpărători. Boala sistemului e mult mai gravă decît boala unuia sau altuia dintre oameni.

Minerii scot cărbunele la suprafață și clădesc cu el munți întregi. Ei dovedesc că pot — dacă vor — să schimbe fața pămîntului. Patronii sînt însă incapabili să miște munții din loc. Nu sînt cumpărători. Iar dacă nu sînt cumpărători, atunci stocurile de cărbune cresc, minele se închid, minerii rămîn șomeri și nu le rămîne altceva decît să-și încrucșeze brațele. Brațe care au dovedit că pot clădi munți, pe care însă „miracolul” vest-german le condamnă la șomaj. Dar cînd brațele se vor ridica și pumnii se vor strînge a minie?

Încă o față a „miracolului”

Există la Frankfurt, ca peste tot în R.F. Germană, localuri în care cei bogați sorb

tacticoși șampanie scumpă (o sticlă = salariul unui muncitor pe cîteva zile) și privesc ațîțați la femeile care se dezbracă încet, obsedant de încet (fotografia 14). Cămășile bărbaților strălucesc albe sub policandre, pielea femeilor strălucește albă sub lumina reflectoarelor. Dar gîndul te duce spre acele nenumărate femei vest-germane care au cu totul alte griji decît să distreze bărbați bogați, obezi și plictisiți. Multe din ele lucrează de dimineața pînă seara în fabrici și birouri pentru un salariu care reprezintă doar 63% din cel al bărbaților. Și în plus, majoritatea femeilor sînt muncitoare necalificate. Seara, stăpînii se duc să privească pielea albă a femeilor pe care le cumpără cu cîteva mărci. Sînt însă nemăsurat mai multe femeile muncitoare pe care le jefuiesc zilnic fără scrupule.

Proporție grăitoare

Politica unui stat se oglindește și în bugetul său.

Pentru știință și cultură sînt alocate în R.F. Germană 47 de mărci anual pe cap de locuitor. Pentru înarmare se cheltuiesc 310. Asta înseamnă că înarmarea e considerată aproximativ de șapte ori mai importantă decît știința și cultura. Goebbels poate să zburde în mormînt de bucurie, deoarece „miracolul” vest-german a supraîmplinit lozinca sa despre raportul dintre militarizare și cultură: pentru fiecare marcă consacrată culturii (și ce cultură!) guvernul vest-german investește alte șapte mărci în avioane, tancuri, submarine, bombe. Au dreptate studenții care poartă placarde pe care au scris cu amară ironie: „Este oare înarmarea mai

importantă decît pregătirea de ingineri?” (fotografia 13).

Taberele mizeriei și moara de neon

La Hamburg (și Hamburgul e doar un exemplu) nenumărați oameni sînt nevoiți să-și ducă viața în așa-numitele șapte tabere ale mizeriei (fotografia 7). Aici trăiesc oameni despre care cei bogați (ca de pildă proprietarii uzinelor Phonix-Rhein-Rohr, care au cîștigat anul trecut de pe urma comenzilor militare 120 milioane de mărci) vorbesc cu dispreț, molfăind trabucul în gură: „oameni de categoria a II-a”. Cine se ocupă de astfel de oameni?

Asistență socială? Nu!

Caravane culturale? Nu!

Serviciu de salubritate? Nu!

De oamenii din cele șapte tabere ale mizeriei din Hamburg (și Hamburgul e doar un exemplu...) nu se ocupă decît poliția. Sirenele poliției sînt singurele care sfîșie tăcerea dezolată a acestor pereți de lemn.

N-ai plătit chiria? Poliția e gata să ajute la evacuarea chiriașilor.

Vreo firmă sau vreo bancă are nevoie de terenul taberei pentru a-și întinde tentaculele? Poliția pentru asta există — să-i evacueze pe toți.

Nu ești pe placul vreunui din proprietarii acestor vagoane de circ transformate în locuințe? Poliția are de pe acum pregătit repertoriul care se potrivește unor oameni de categoria a II-a: furt, vagabondaj, prostituție, bătăi. Fiecare din ele poate deveni un cap de acuzare...

În același timp luminile din centrul Hamburgului joacă amețitor... (fotografia 11).

„Bikini“ — țară de vis... „Moara celor tineri macină mereu...“ „Galop“... „Cazino — jocuri de noroc“. Plătești și te cufunzi câteva clipe în iluzia miracolului. Dar „Bikini“ nu e decât o firmă mincinoasă. „Moara“ nu macină altceva decât nădejile, lăsând cenușa dezamăgirii. „Galopul“ duce spre tristețe. Iar cazinoul cu jocurile de noroc e o lecție vie despre „miracol“: oricum s-ar învîrți roata, cei care cîștigă sînt întotdeauna patronii...

Falimentul lui Borgward

La Bremen a dat faliment dl. Borgward, proprietarul a trei fabrici de automobile. Întreprinderile lui Borgward ocupau al cincilea loc în industria de automobile a R.F. Germane.

Motivul falimentului: numărul mare de automobile nevîndute.

Consecințele falimentului: 16.000 de oameni rămași fără lucru, 3.100 de creditori care nu-și vor mai vedea datoriile plătite...

Răscumpărîndu-le copios, senatul din Bremen a preluat uzinele lui Borgward o dată cu grijile acestuia... Cine preia grijile celor 16.000 de muncitori șomeri care demonstrează pe străzile orașului cerînd să le fie asigurate locuri de muncă? (fotografia 15).

Bineînțeles că averea lui Borgward, evaluată la 3-4 milioane de mărci, a rămas neatinsă. Să rămîi la cei 70 de ani ai lui Borgward cu 3-4 milioane în seifuri, iată o soartă despre care nu s-ar putea spune că e chiar vitregă! Mai rău e pentru muncitorii concediați. Mai ales că acei peste 50 de ani au tot atît de puține șanse să capete de lucru, cîtă poftă are dl. Borgward să împartă cu ei milioanele adunate de pe urma „miracolului“ vest-german.

Acestea sînt faptele.

Vitrinele strălucitoare, luminile barurilor, limuzinele luxoase sînt prezentate drept „miracol“. Dar cei mulți, care în locul bulevardelor unde e greu să deosebești ziua de noapte, cunosc întinericul dărăpănăturilor unde se intră „pe risc propriu“, știu să deosebească minciuna „miracolului“ de adevărul mizeriei.

Radu ȚIULESCU

10

11

12

13

14

10. La München spitalele sînt atît de pline, încît pentru această bolnavă n-a mai fost loc decît în baie...

11. Luminile Hamburgului — iluzia miracolului.

12. Munți de cărbune nevîndut în Ruhr.

13. „Este oare înarmarea mai importantă decît pregătirea de ingineri?“

14. Strip-tease pentru ca beneficiarii „miracolului“ să-și poată combata spleen-ul...

15. „Asigurați locurile noastre de muncă!“

15

„Curtea luminoasă” constituie secțiunea centrală a Stațiunii de climă artificială.

complicate, mașini care vuiesc fără întrerupere...
 Într-una din încăperi, într-un seif de o formă ciudată, cu uși de grosimea unei porți de cetate medievală, stă ferecat... gerul. Un ger de minus 70°. Două etaje mai sus, tulpini grațioase de graminee se pleacă sub suflarea unui vânt uscat și fierbinte. Într-o altă încăpere, reflectoare puternice revărsă zi și noapte o lumină orbitoare, tot atât de intensă ca cea a soarelui; într-un laborator alăturat domnește o beznă de nepătruns.

Ne aflăm la Stațiunea de climă artificială aparținând Institutului de fiziologie a plantelor de pe lângă Academia de științe a U.R.S.S. Aici, la marginea Moscovei, în apropierea Grădinii botanice, „se studiază influența diversilor factori ai mediului exterior asupra vieții și dezvoltării organismelor vegetale” — după cum definește laconic profesorul Ivan Tumanov, membru-corespondent al Academiei de științe a U.R.S.S., sfera activității stațiunii.

Poate că formularea savantului deprins cu limbajul precis al științei vi se va părea seacă, lipsită de interes. Dar dacă un interlocutor neinițiat în tainele fiziologiei plantelor l-ar ruga pe profesorul Tumanov să-i vorbească mai pe larg și mai pe înțeles, ar avea ocazia să afle o serie întreagă de fapte deosebit de interesante.

VARIAȚII DE TEMPERATURĂ DE 300 DE GRADE

Stațiunea de climă artificială mai poartă și o altă denumire, incomparabil mai sonoră și mai frapantă — fitotronul — denumire apărută prin analogie cu ciclotronul, cu ajutorul căruia, după cum se știe, s-a pornit la rezolvarea problemei nr. 1 a fizicii moderne: cunoașterea tainelor nucleului atomic.

Nu e lipsit de interes faptul că nu cu mulți ani în urmă termenul „fitotron” era încă folosit cu o nuanță de ironie. Importanța realizărilor obținute la fitotron a fost însă atât de mare, încât noua noțiune și-a câștigat recunoașterea deplină.

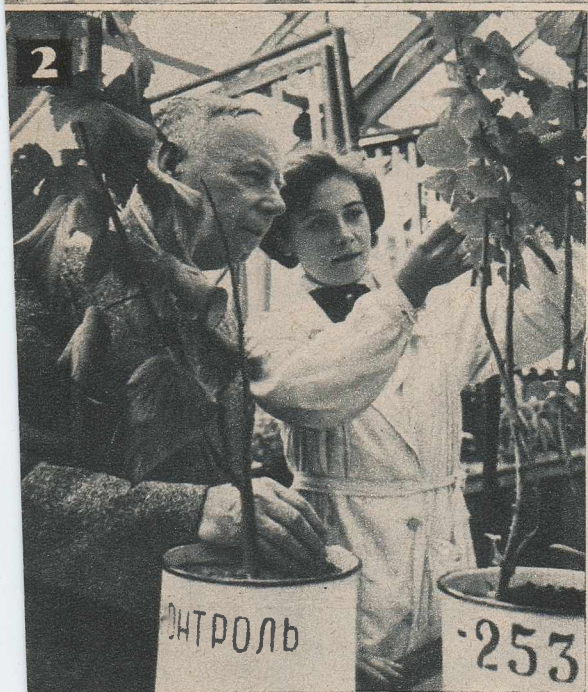
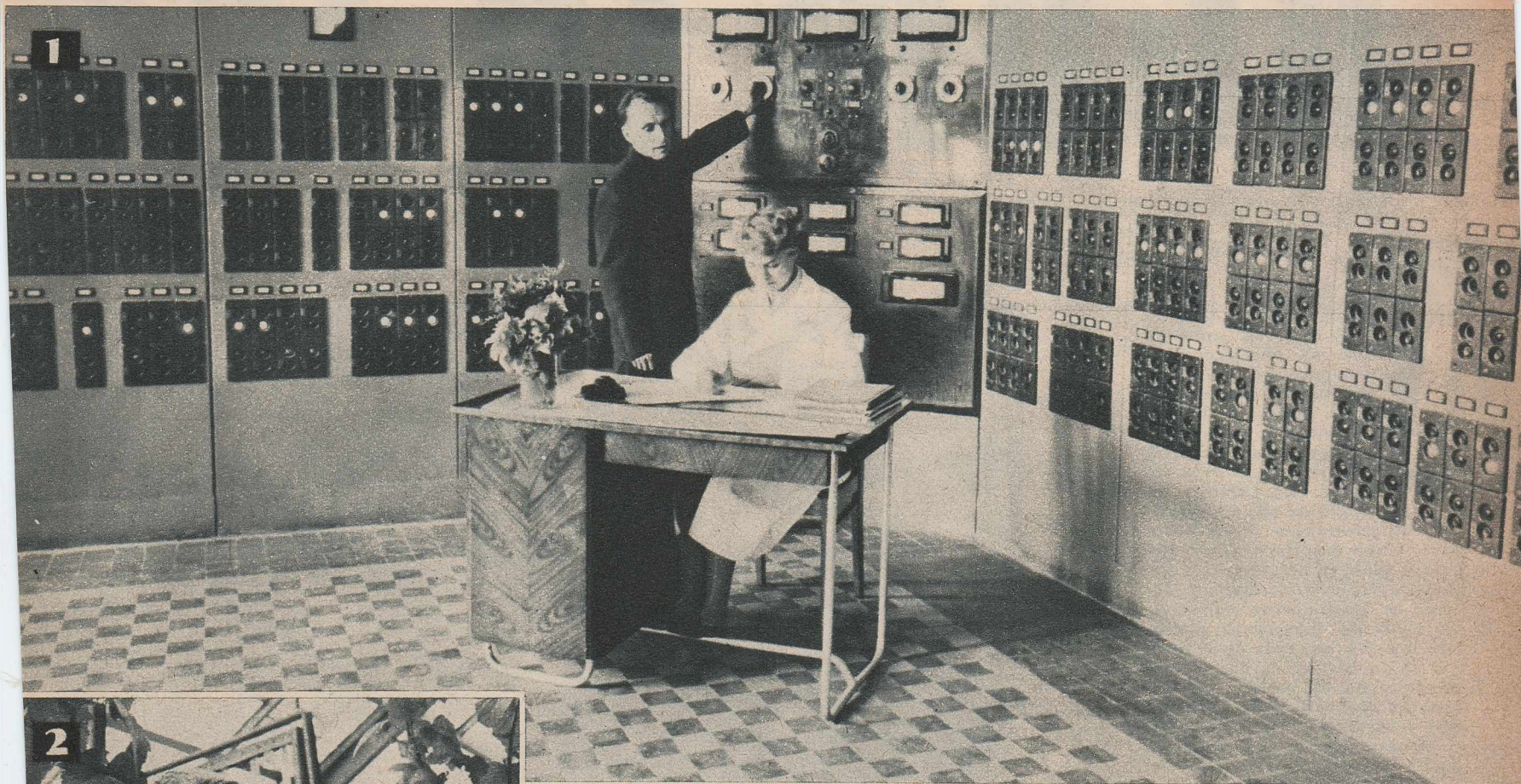
În general, oamenilor de știință nu le place să discute despre lucrări încă neterminate. Acesta este poate și motivul pentru care, vorbindu-ne despre activitatea stațiunii, profesorul Tumanov n-a pomenit nimic în legătură cu problema de bază a fiziologiei moderne a plantelor, fotosinteza, a cărei elucidare va constitui un pas important pe calea creării vieții în laborator. Există printre fiziologi părerea că fără fitotroane, fără instalații perfecționate care să îngăduie observarea plantelor în prezența diversilor factori ai mediului exterior, creați și dirijați în condiții de laborator, este cu neputință să se înlăture vâlul de mister ce mai acoperă încă acest proces.

Dezvoltarea plantelor este influențată de temperatura aerului și a solului, de intensitatea și calitatea luminii, de cantitatea de substanțe nutritive consumate, de umezeală. Modificând acești factori conform unui anume program și studiind comportarea plantelor, se pot găsi răspunsuri la multe probleme încă insuficient cunoscute.

Cercetătorii de la fitotron au la dispoziție instalații speciale, mulțumită cărora în fiecare

Fitotronul

• Căldura umedă a tropicelor, gerul uscat al Antarcticii, frigul intens al spațiilor interplanetare — reproduse în „fabrica de climă” • Fitotronul ajută pe savanții sovietici la dezvăluirea tainelor lumii vegetale, la crearea de noi soiuri de plante rezistente la frig

1 De la acest panou central de comandă se controlează regimul de funcționare a tuturor instalațiilor „fabricii de climă”.

2 Profesorul Ivan Tumanov, conducătorul laboratorului de rezistență la frig, și laboranta Galina Kuzina controlează starea unor plante care au suportat cu bine temperatura de minus 253°.

3 În laboratorul de lumină de zi artificială.

din cele 33 de camere de experiență ale stațiunii se poate reproduce rapid clima oricărei regiuni a globului — de la căldura umedă a tropicelor la gerul uscat al Antarcticii — sau chiar frigul spațiilor interplanetare.

Instalațiile de condiționare a aerului fac să treacă zilnic prin filtre, prin dispozitivele de umezire și termoregulatele lor 1.750.000 mc de aer! Laboratoarele stațiunii dispun de frigider voluminoase, în care încap chiar și mici arbori, precum și de aparate de produs radiații ultraviolete și infraroșii, becuri de xenon de înaltă presiune etc.

Desigur, nu vom trece în revistă întregul utilaj al stațiunii; vom preciza numai că temperaturile obținute variază între plus 45° și minus 253°, că umiditatea aerului poate fi modificată cu 20-90% și că aici se pot crea curenți de aer și lumină de tip solar de cele mai diverse intensități.

FRIGUL COSMIC... NU ÎNGHEȚĂ PLANTELE

Autorii de romane științifico-fantastice au înfățișat în lucrările lor și viitorul chirurgiei. Ei au scris despre laboratoare în care inimă, brațe, picioare sau chiar capete separate de trup trăiau de sine stătător pe măsuțe de cristal. Nu era vorba, bineînțeles, decît de plămui.

Într-unul din laboratoarele Stațiunii de climă artificială vizitatorii pot vedea însă, de pildă, o eprubetă în care trăiește și se dezvoltă, de 21 de ani, un fragment de țesut vegetal, un cocoloș gălbui de celule asemănător cu un ochi gigantic de libelulă.

Celulele de țesut vegetal sînt cultivate izolat pentru a facilita studiul influenței factorilor mediului exterior asupra fiecăreia dintre ele.

nismul plantei celulele exercită influențe reciproce extrem de complexe, care pot deruta pe cercetători. Această metodă permite studiul celulei vegetale, cum s-ar spune, „în stare pură”.

O altă direcție spre care se îndreaptă cercetările este urmărirea proceselor ce au loc în organismul plantelor sub influența temperaturilor scăzute.

Din cauza frigului, apa conținută în celulele îngheață, ceea ce duce la distrugerea protoplasmei. Rezultatul? Planta moare. S-a demonstrat însă, cu ajutorul fitotronului, că procesul acesta poate fi preîntîmpinat printr-un regim de călire, care creează condiții pentru o circulație rapidă a apei în celule.

Prin cercetările efectuate la fitotron au fost infirmate și unele presupuneri privind efectele distrugătoare ale frigului cosmic. Butași de coacăz, supuși în prealabil regimului de călire, au fost înghețați la minus 253°, temperatură apropiată de zero absolut — adică minus 273°. Dezghețați apoi treptat și sădiți în pămînt, acești „pionieri” ai frigului au căpătat, după un timp, un strai de coacăze tot atît de bogat ca cel cu care se mîndresc semenii lor din grădinile regiunilor din zona temperată...

Cercetătorii de la fitotron urmăresc, în linia mari, studiul vieții plantelor în scopul de a le face să suporte cît mai bine cele mai neprielnice condiții climatice. În acest sens, atenția lor se îndreaptă în primul rînd spre crearea, prin selecție, a unor soiuri de plante rezistente la frig.

Cine poate prevedea cîte descoperiri, cîte noi realizări științifice se vor naște din numeroasele date obținute...

acum la tre

A

șadar, iarna la țară nu mai este un anotimp care să exceleze doar prin pitoresc, ca-n poezia lui Alecsandri. Nu. Iarna la țară a devenit un anotimp viu. În ce privește iarna lui 1962, trebuie spus că ea a sosit la țară chiar în zi-

lele când 1.800 de țărani colectiviști se reîntorceau de la București, unde au ținut mare sîat pentru sporirea necontenită a bogăției agriculturii socialiste. Întorși în gospodăriile colective, cei 1.800 de delegați ai țărănimii noastre au spus de-a fir-a-păr ce au învățat la consfătuire și împreună cu ceilalți colectiviști au chibzuit și au luat măsuri pentru ca recoltele lui 1962 și ale următorilor ani să fie cît mai îmbelșugate.

Măsurile pe care le iau gospodăriile agricole colective, în lumina consfătuirii de la București, vor urca agricultura noastră socialistă pe noi trepte ale belșugului.

Interviu la început de an

Mi s-a întîmplat și de data aceasta, ca-n multe alte rînduri, să întîlnesc oameni care, deși au obținut realizări importante, să fie totuși nemulțumiți.

Intervievîndu-l pe președintele colectivei din Ceacu, comuna Cuza Vodă, raionul Călărași, i-am spus:

— Gospodăria dv. colectivă, tovarășe Peicu, a primit Ordinul Muncii clasa I.

— E adevărat.

— Sînteți cineva!

— Și asta e adevărat.

— În anul care a trecut ați avut rezultate frumoase. Și totuși sînteți nemulțumit. De ce?

— Cum de ce? Fiindcă n-am dat tot ce se putea da.

— În anul acesta veniturile realizate de gospodăria din Ceacu ating 10.000.000 lei. E o sumă impresionantă.

— Da, dar putea fi și mai impresionantă. La consfătuire l-am auzit pe președintele gospodăriei colective din Macea (raionul Arad) spunînd o cifră care pe de o parte m-a bucurat, pe de altă parte m-a nemulțumit. Gospodăria din Macea a obținut numai pentru roșii 8.400.000 lei.

— De ce v-a nemulțumit cifra?

— Fiindcă n-am avut-o și noi.

— După cîte știu, cultura roșiilor a adus venituri frumoase și

abă!

În sat vestea s-a răspândit ca fulgerul:
A venit tovarășul Peicu de la consfătuire.
Președintele gospodăriei agricole colective din
Ceacu, comuna Cuza Vodă (cel din mijlocul
fotografiilor), înconjurat de colectivști, se în-
dreaptă spre sediul gospodăriei.
— Avem o mare bucurie cu decorația asta,
tovarășe președinte.
— E meritul vostru, fraților. Asta ne obligă
însă la realizări și mai frumoase.

— Iată-l pe mulgătorul fruntaș
Ion Mițan la lucru. El și to-
varășii săi de muncă de la
G.A.C. din Hărman și-au pro-
pus, în lumina recomandă-
rilor Consfătuirii pe țară a
țăranilor colectivști, să obțină
3.200 litri lapte de la fiecare
vacă furajată.

— Văd că nu mă-nțelegeți: la
roșii am avut rezultate bune.
Noi le vrem însă foarte bune.
Știți, e chestie de nuanță.

— Spuneți-mi o nemulțumire
mai mare.

— Vă spun: cu porumbul. În
1949, când am obținut 1.000 kg
boabe la hectar, se mirau cite
unii din vecini și ziceau: „Bravo,
1.000 kg porumb boabe la hectar
e frumos”. Noi am zis: e puțin.
În 1954 am ajuns la 1.700 kg
boabe la hectar. Iarăși au spus
unii: „E foarte frumos”. Noi eram
însă nemulțumiți. În 1961, de pe
toată suprafața cultivată cu po-
rumb, adică de pe 1.100 hectare,
am recoltat o producție medie de
3.100 kg boabe la hectar neirigat.

— Și?

— Avem tot dreptul să fim
nemulțumiți. Vrem să obținem
5.000 kg boabe la hectar de pe
terenuri neirigate și de pe supra-
fețe tot mai mari.

— Am auzit că stați foarte
bine cu construcțiile zootehnice.

Aveți 44. Și în privința aceasta sînteți nemulțumiți?

— Aici m-ați prins. În 1961 am avut planificate 11 construcții zootehnice.

— Și?

— Am realizat 22.

— Ați avut credite?

Gheorghe Peicu e nițel încrunțat.

— V-a supărat ultima întrebare, tovarășe președinte?

— Sigur că da. Pentru ce să ne dea statul, de vreme ce sîntem colectivă multimilionară? Cînd am avut nevoie, statul ne-a dat credite serioase, dar acum stăm pe picioarele noastre. Zău, n-am avea obraz dacă am cere statului. Gospodăriile rămase mai în urmă sau cele tinere, mă rog, au nevoie de credite; dar noi, să fim serioși, tovarășe!...

— Cît a fost valoarea zilei-muncă în 1961?

— 41 lei.

— Frumos.

— La anul va fi mai mare.

— Și ce faceți pentru asta?

— Modificăm cifrele planificate.

— Adică?

— Poftim: vom cultiva 1.100 hectare cu porumb. Prin măsurile luate sîntem siguri că vom obține o producție medie de 4.000 kg boabe la hectar de pe întreaga suprafață.

— În ce constă modificarea?

— Aveți răbdare: cînd am plecat la consfătuire am hotărît ca de pe 150 hectare să obținem 5.000 kg boabe.

— Și după ce v-ați întors?

— Colectiviștii au spus: 5.000 kg nu de pe 150, ci de pe 600 ha!

— Modificați cifrele și la grîu?

— La toate, absolut la toate. Poftim: 2.500 kg grîu la ha în loc de 1.700, 2.000 kg floarea-soarelui la ha în loc de 1.700, 30.000 kg la sfecla de zahăr în loc de 29.000 kg.

— Am auzit că vreți să modificați serios, deși stați bine, și

cifrele privitoare la sectorul avicol.

— Dacă la primăvară veți veni la Ceacu, o să auziți piuind 80.000 de pui de o zi.

— Cifra asta vă mulțumește?

— Da, dar numai pentru 1962.

Pentru anii viitori trebuie s-o modificăm.

— V-aș ruga să-mi explicați un lucru. Pe ce vă bizuiți dv. cînd spuneți: vom mări producția la porumb cu atît, la grîu cu atît și așa mai departe?

— Pe puterea noastră de muncă, tovarășe; pe condițiile pedoclimatice, pe un studiu amănunțit în toate sectoarele de producție. Colectiviștii cu experiență n-or fi ei proroci, dar buni prevăzători sînt.

În încheierea interviului cu președintele gospodăriei colective din Ceacu, reporterul are o singură întrebare:

— Deci dv., tovarășe Peicu, rămîneți un om nemulțumit?

— Omul rîde de-i tremură mielul de pe cap.

— Credeți că e ceva rău în nemulțumirea asta? Eu zic că nu. Asta să ne fie toată paguba.

Beau molanul, mă sui în sanie și doi cai ce mîncă nori zboară cu mine peste Bărăgan. Omul care mîna caii mă întrebă:

— Tovarășe, știi carte?

— Oleacă.

— Atunci spune-mi dumneata ce scrie pe zăpadă?

— Te ții de șotii, nene.

— Ba nu. Vorbesc serios. Nu vezi o cifră și cîteva cuvinte?

— Nu.

— Să-ți spun eu: cel puțin 5.000 kg porumb boabe la hectar.

Ambițioșii de la Hărman

— Florile? Unde-s florile?

— Vin, vin la timp.

— Dar program artistic n-avem.

— Păi se poate, măi tovarășe?

— Noroc că ne dă o mîna de

ajutor o echipă artistică de la „Steagul roșu” și ne scoate din încurcătură. Trimite orchestra de mandoline.

— Da, am invitat și pe tovarășul președinte al gospodăriei agricole colective din Prejmer. Zbîrnîie telefonul.

— Noroc, Anghel. Da, azi la două. Sigur, sigur, te așteptăm.

... Ne aflăm în biroul tovarășului Ioan Gîrceag, președintele G. A. C. „Tudor Vladimirescu” din comuna Hărman, regiunea Brașov.

Forfotă mare. Chiar și fără să fi știut că doar cu cîteva zile înainte gospodăria a fost distinsă cu Ordinul Muncii clasa I și că astăzi această înaltă distincție urmează să fie înmînată într-un cadru festiv, și tot ți-ai fi putut da seama că la Hărman este zi de sărbătoare.

S-a încheiat încă un an — al 11-lea — de activitate rodnică a gospodăriei și oamenii se gîndesc la viitor, făuresc noi planuri pentru consolidarea succeselor obținute, pentru dezvoltarea și întărirea proprietății obștești, pentru creșterea efectivelor de animale și a producțiilor lor, pentru furnizarea către stat a unor cantități tot mai mari de produse agricole.

— Anul care a trecut a fost un an bogat — spune Otilia Zerbes. De zece ani de cînd sînt șefă de echipă, nici un an n-a fost atît de îmbelșugat.

Dar ce va aduce anul ce vine? Desigur că nimic nuse va realiza de la sine. De pe acum se fac pregătiri, se discută în mod concret despre viitoarea activitate, căreia recomandările Consfătuirii pe țară a țăranilor colectiviști i-au trasat noi jaloane. Iată, bunăoară, în sectorul avicol: gospodăria intenționează să treacă de la cele cîteva sute de păsări cîte are în prezent, la 15.000.

Desigur că o atenție deosebită va fi acordată în continuare creșterii vitelor și sporirii producției

de lapte, urmărindu-se ca anul acesta să se ajungă la o producție medie de 3.200 litri lapte de fiecare vacă furajată (față de 3.000 în prezent). Și nu ne îndoim că această cifră va fi atinsă și chiar depășită. Căci colectiviștii din Hărman au ambiție.

Am cunoscut la treabă pe un astfel de ambițios: pe mulgătorul fruntaș Ion Mitan. El a realizat un adevărat record, de care el și tovarășii lui vorbesc cu îndreptățită mîndrie: de la zece vaci furajate a obținut cîte 4.721 litri de lapte, fapt pentru care a fost decorat și a primit o diplomă de onoare din partea Ministerului Agriculturii.

— Cum de-ai obținut asemenea rezultate, tovarășe Mitan?

— Am fost ambițios, tovarășe. Cum să nu fim în stare, cînd numai de noi depinde să mergem pe drumul creșterii continue a producției? Cu ajutorul întregului colectiv am reușit să îngrijesc vacile ca ochii din cap, să le fac albe... ca laptele pe care-l dădeau. Mă ocupam de furajarea lor pe baze științifice. Desigur, rezultatele obținute cu vacile „recordiste” au constituit o experiență pozitivă. Dar noi nu muncim numai pentru recorduri, ci ca să ridicăm producția la toate vacile noastre. Și o să reușim, fiindcă avem ambiție...

Roadele acestei ambiții de care sînt cuprinși colectiviștii apar peste tot: în cele 180 de case noi care fac din Hărman un mic orașel, în antenele de televizor cocoțate pe multe acoperișuri, în motocicletele din curțile oamenilor.

Da. Anul 1961 a fost un an cu adevărat bun. Și acum la treabă, pentru ca noul an să aducă un și mai mare belșug, și mai multă fericire!

George CIUDAN
și I. NIȚESCU

Fotografii de Elena GHERA
și Traian PROSAN

Pămîntul te răsplătește numai dacă-l îngrijești, numai dacă-l îngrași. Hrana cea mai bună pe care o vrea e gunolul de grajd.

Fotoreporterul l-a surprins pe colectiviștii din Ceacu acum, în plină iarnă, la căratul gunolului pe platformă.

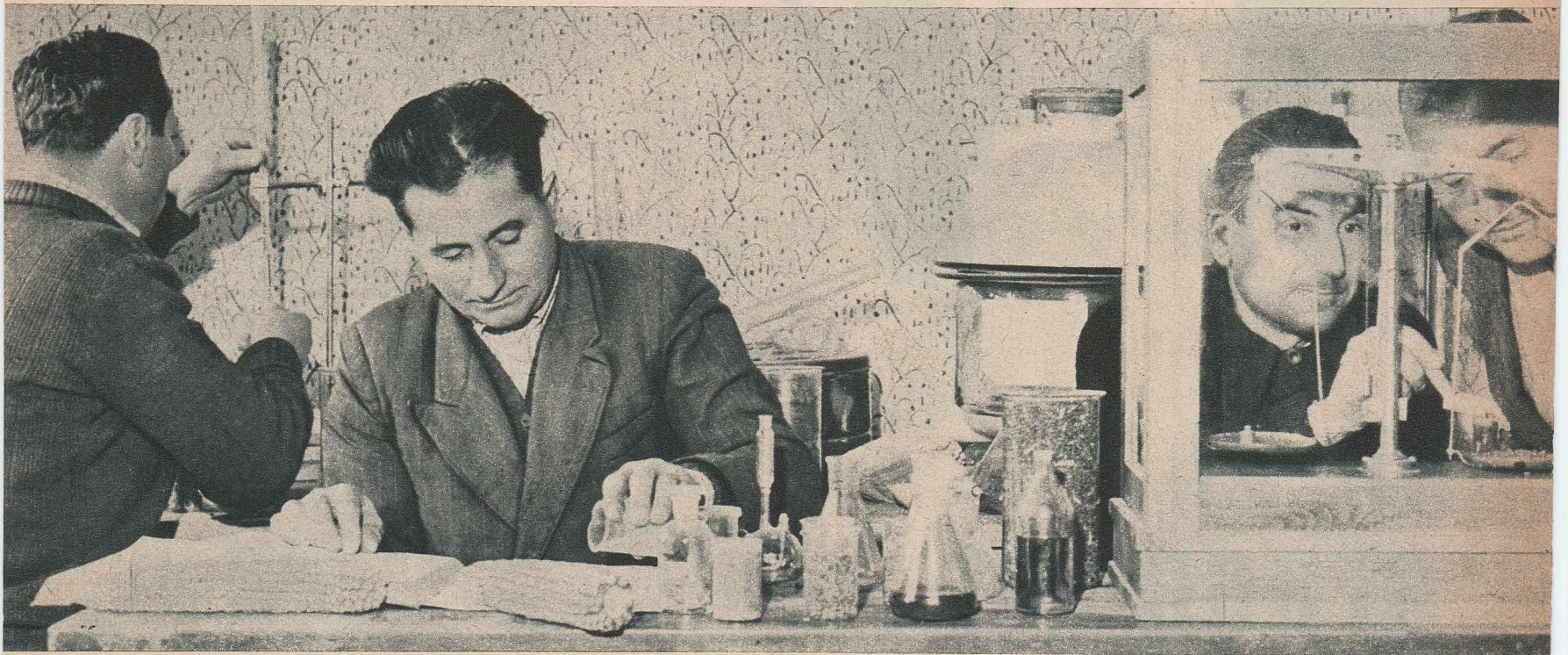

Printre nămeți, cu un uriaș termometru în mână, președintele G.A.C. din Hărman, Ioan Girceag, însoțit de inginerul agronom cercetează temperatura solului, pentru a cunoaște starea sfecei îngropate în pământ, în silozuri.

- la să vedem cum stă sfecla în „repausul de iarnă“.
- Nu s-a încălzit! Temperatura este tocmai bună.
- O să avem butași buni la anul.

Hărnicie + știință = recolte bogate. Cursul agrozootehnic a cuprins peste 500 de colectivități din Ceacu. La casa-laborator, cursanții studiază valoarea germinativă și greutatea absolută a semințelor.

ORA DE GEOGRAFIE

Pavel STASOV
scriitor din R.P. Bulgaria

Ilustrație de
TIA PELTZ

Dragan era un elev bun. Știa și de data a-cesta lecția. Dar iată că acum, deși nu excela prin curaj și nebunii ca alți copii, nu știu cum se născu și în el deodată dorința de a deveni „erou” în fața colegilor săi. El observase că Panaiotov nu-l ascultă și că numai în mod mecanic, după un vechi obicei, bate încetșor cu talpa pantofului în dușumea și repetă mai mult pentru sine: „da”, „așa”; sau: „da”, „bine”... Și iată că Dragan, după ce zîmbi șiret și făcu cu ochiul către tovarășii săi, una începu să vorbească și cu totul alta să arate pe hartă. El vorbea despre orașe, iar pe hartă arăta riuri, amintea de lacuri, dar le căuta în adîncurile oceanelor, ba mai mult, își permise să plaseze Ecuatorul undeva către Polul Sud.

Printre copii trecu un fior. Ei se priviră întii uimiți de cutezanța colegului lor, apoi începură să-l încurajeze cu privirile lor luminoase și să ridă pe infundate. Veselia se întindea ca o molimă și deveni de nedescris cînd cu toții îl auziră pe tovarășul Panaiotov spunînd: „da”, „așa” și: „da”, „bine”. Iar Dragan, prinzînd și mai mult curaj, se hotărî să folosească din plin prilejul ce i se ivise. Băieții făceau eforturi disperate pentru a nu izbucni în rîs, se însuflețiseră cu toții, începuseră să-și pocnească degetele și se vedea cît de colo că le părea rău că nu au încă îndrăzneala să-l aplaude pe „eroul” lor pentru năzdrăvăniile lui.

Cînd rîsul copiilor se întinse în toată clasa, profesorul își aruncă privirea printre bănci și spuse aproape în șoaptă:

— Liniște, copii!

Și atunci o cumințenie prefăcută îi cuprinse pe toți, iar profesorul se întoarse din nou spre Dragan, îndemnîndu-l să continue. Și Dragan continuă, mîndru nevoie mare că prostiile spuse de el căpătau aprobarea profesorului — și asta spre hazul și bucuria colegilor săi.

De atîția ani de zile, profesorul Panaiotov se obișnuise cu manifestările nesăbuite ale copiilor. Generații întregi trecuseră prin mîna lui! Știa ce-nseamnă o clasă veselă, neastîmpărată. Observase că în clasă domnește o stare de spirit deosebită, dar astăzi gîndurile îi erau departe, cu totul absorbite de amintirea fiului său căzut în luptele de lîngă Drava. Și acum, după ce spusese „liniște, copii”, el se întoarse din nou cu gîndul la băiatul său, care acum zece ani... Și lui i-a fost profesor... El, tatăl, profesorul unicului său fiu... Și acum parcă îl vede acolo, în banca a doua, tot așa de neastîmpărat, cu aceiași ochi veseli și luminoși. Cola al lui...

Pe stradă trecu un autocamion. Duduitul puternic al motorului pătrunse prin geamuri. „Cu un astfel de autocamion a plecat și Cola... pe front... Și nu s-a mai întors... Și cît era de vesel! Rămîi cu bine, tată! Să n-ai nici o grijă, îi batem și gata! O să vezi...”. Să fie într-un ceas bun, fiule! Scrie!...” Cuvintele îi fuseseră înghițite de huruitul coloanei de mașini ce trecea și în urma căreia mai stăruia melodia veselă a unui cîntec ostășesc.

Dragan continua cu aiurelile sale, iar larma cuprinse întreaga clasă. Acum ștregarii arătau cu degetul către profesorul care îi privea absent. Calacea, lunganul clasei, se ridică în picioare, își agită brațele și se așeză din nou în bancă, cu cel mai nevinovat aer din lume, lucru care-i înveseli și mai mult pe colegii săi.

...„Lîngă Drava, într-o mlaștină... Pe o pîclă deasă...” — așa-i scrisese ajutorul de comandant. Cît de frumos îi scria el despre Cola... Cît de mult îl iubeau cu toții. Și ultima-i faptă vitejească, atunci... cînd cu automatul îi mîna a intrat în mlaștină, pentru a opri de-acolo, din flanc, coloana dușmană ce înainta... Atîta tot. Cola nu s-a mai întors. De atunci au trecut zece ani...

Profesorul Panaiotov avea obiceiul ca în fiecare an, în ziua aceasta, să le povestească elevilor despre Cola al lui, despre sfîrșitul său și despre fapta sa eroică pentru patrie, pentru libertate. Le vorbea cu scopul de a trezi în ei și mai mult simțul patriotic și dragostea de a citi despre eroi. Voise să facă același lucru și de data aceasta, dar se răzgîndi, fiindcă își aminti că și anul trecut le vorbea despre Cola... „O să creadă copiii că m-am ramolit de tot... Nu se cade...” — își zise și renunță. Și totuși nu reuși să se desprindă de amintirea fiului său. Ea stăruia,

N

ici n-a pășit bine pragul clasei și școlarii au înțeles — profesorul lor astăzi este absent! De fapt n-a făcut nimic deosebit. A dat din cap — acesta era salutul său obișnuit — se apropie apoi cu pași mărunți de tabla neagră, punînd peste ea harta cea mare a lumii; apoi se îndreptă spre catedră cu aceiași pași mărunți, scoase din buzunarul dinăuntru al hainei un petic micuț de catifea și își șterse ochelarii demodați. Ca și altădată, așa cum făcea la toate orele de geografie.

Și, totuși, printre bănci se schimbară pe furis priviri repezi și șoapte întretăiate de-o curiozitate nerăbdătoare... O, ștregarii aceștia de copii au un simț uimitor, nu le scapă nimic din starea sufletească în care se află acum profesorul lor. Ochii lor iscoditori vād pînă și cel mai mic amănunt în mișcările și în mersul vîrstnicilor. Creierul lor neîmpovărat combină cu o iuțeală fulgerătoare. Niște antene nevăzute percep cine știe ce vibrații nedescoperite încă de știință, vibrații care poate chiar în clipa aceasta sînt emise de către capul aplecat și albit de vreme, ce poartă unicul barbison din școală. Ochii oboșiți ai bătrînului profesor clipească acum parcă vinovați la soarele de primăvară, ale

cărui raze strălucitoare au inundat sala de clasă, în timp ce degetele lui continuă să șteargă cu grijă lentilele ochelarilor.

Capetele neastîmpărate se aplecau care în stînga, care în dreapta — copiii se înțeleseseră fără prea multe vorbe: „Tovarășul Panaiotov e în clasă, dar de fapt... e absent!”

Oricum însă, întreaga clasă se ținu cuvințios. Ea trecea drept una dintre cele mai bune clase. Adeseori lua premiul I pe școală la învățătură, iar cît privește purtarea, nimeni nu avea de ce să se plîngă. Numai că și în clasa cea mai bună cu puțință se găsesc uneori minți înfierbîntate, se întilnise hitri puși pe glume și care cu foarte multă dibăcie o fac pe nevinovații, pe jigniții pe nedrept. Ce mai la deal la vale? Sînt cazuri cînd entuziasmul tineresc, amestecat cu ștregăria și cu nesupunerea, dă foarte mult de furcă profesorilor, ba chiar și părinților unor copii care au îndeobște o purtare exemplară.

Așa se întîmplă și acum, la ora de geografie. Profesorul Panaiotov aruncă o privire oarecum indiferentă printre bănci, apoi întinse arătătorul spre Dragan:

— Ieși la tablă... Vorbește!...

Dragan se sculă în picioare, își petrecu degetele peste nasturii tunicii pentru a se convinge dacă n-a rămas vreunul neîncheiat, apoi se duse lîngă tablă și începu să vorbească.

il apăsa, punea stăpînire pe el, îl purta fără nici o logică înapoi, la anii copilăriei, la scrisorile lui Cola de pe front, ca să sară apoi la visurile tinerești de viitor ale copilului său și iar să se oprească asupra știrii pe care o primise despre moartea lui timpurie. Iată-l pe cel din banca a treia, cel care strîmbă din buze. Cit de mult seamănă cu Cola, pe vremea cînd era elev. Ba nu, nu, de fapt... nu, nu seamănă de loc cu el... decît doar ca vîrstă...

Boris simți privirea profesorului așintită asupra lui, se astîmpără pe loc și își privi speriat tovarășii. Pentru un moment în clasă se așternu liniștea. Dragan făcu și el. Terminase de spus lecția și acum îi întreba prin semne pe colegii săi ce să mai facă.

...„Cîtă liniște! Poate că tot așa era și atunci cînd Cola... Acolo, în mlaștină... Ajutorul de comandant...”

Calacea căscă zgomotos. Băieții se însuflețiră din nou. Profesorul își îndreptă privirea spre ei, dar nu văzu pe nimeni. În locul lor zări pentru o clipă rînduri-rînduri de ostași... „Cu siguranță că așa stăteau și ei...” Amintirile îl năpădiră tot mai mult, iar chinul creștea... „Astăzi... cu zece ani în urmă...” Gîndul acesta parcă-i ciocănea în conștiință, prefăcîndu-se într-un tunet ce nu mai contenea! Nu, nu era tunet, mai curînd era vuietul unei ape... Profesorul își ridică privirea și deodată își reveni:

— Tu ai terminat? — îl întrebă el pe Dragan. Așa, bine, stai jos.

Să-i spu „bine” unui elev care tot timpul a vorbit numai prăpăstii — asta nu era puțin lucru. Toată clasa rîse pe înfundate. Panaiotov încruntă din sprîncene, dar deodată simți că în nici un chip nu poate să scape de mreaja gîndurilor sale! În urechi îi răsuna risul lui Cola... ca atunci cînd făcea vreo năzbîtie! ... „Nu, ajunge cu aceste gînduri! Trebuie să încerc... Trebuie...”

Acum Boris fu cel care se ridică în picioare și, făcînd cu ochiul tovarășilor săi — ca și cum ar fi vrut să le spună: „ia uitați-vă la mine ce ispravă sînt în stare să fac!” — îi puse profesorului o întrebare în legătură cu lecția precedentă.

„Bravo, băiete — își zise profesorul. Lucrul acesta mă va ajuta să mă stăpînesc”. Și începu să explice cu pasiune, fără să observe că Boris a ieșit din banca sa în fața clasei, că bate încet cu talpa pantofului în dușumea și că la sfîrșitul fiecărei fraze spune cu foarte multă competență: „da, așa”, „da, bine” — încrețindu-și totodată nasul.

Veselia puse din nou stăpînire pe întreaga clasă. „Măi, măi, măi... E dat naibii Boris ăsta!... Ia te uită la el: juri că-i Panaiotov! Uite cum își scoate ochelarii... cum și-i șterge cu batista! Mare comedie... Bravo, Boris, bravo! Iar a zis: «da»... iar a zis «bine»!... Exact ca Panaiotov! Privește, Calacea i-a întins niște rame goale, făcute la repezeală din sîrmă, fără lentile, în chip de ochelari!” Rîsetele nu mai conteneau. Privirea profesorului se opri însă pe neașteptate asupra lui Boris, tocmai cînd ștregarul își concentrase toate imitațiile în ultimul său număr de atracție. Bătea încet cu talpa pantofului în dușumea și în același timp spunea: „da”, „așa”, „bine, băiete”, punîndu-și totodată faimosii „ochelari” pe nasul încrețit de atîta ris.

Profesorul Panaiotov nu zise nimic. O grimasă dureroasă se ivi pe fața lui. Bătrînul se duse la fereastră și privi afară.

Prin întreaga clasă trecu din nou o rumoare. Cu toții se așteptau acum ca Boris să fie muștrat, pedepsit. Acesta se strecură în bancă în exclamațiile pline de admirație ale colegilor săi. Panaiotov tot mai stătea la fereastră.

„Nu, n-o să scape cu una-cu două Boris — își ziceau copiii. Acu’ se gîndește cum să-l pedepsească mai bine! Și, cine știe, poate că nici noi nu scăpăm prea ieftin! Dacă a văzut totul? Tovarășul Panaiotov e bun, ce-i drept, dar ceea ce am făcut noi... a fost din cale-afară! Uite, acu’ o să se întoarcă... Nu, nu se întoarce. Tace. Privește pe fereastră...”

În clasă se așternu o liniște adîncă. Băieții se priviră vinovați, cîțiva își plecară capetele. Profesorul continua să stea la fereastră și să tacă. Acum privirile lor nu aveau cum să se întîlnească cu ale lui. Se întrerupsese și legă-

tura invizibilă dintre ele. Nimic nu puteau ghici. Unul după altul, cu toții, pînă la ultimul, își plecară capetele, inimile lor bătura mai iute, în obraji le apăru roșeața. Gînduri chinuitoare puseră stăpînire pe ei: „Ce-am făcut?! De ce l-am jignit atît de tare? Nici nu se uită la noi, nu zice nimic, tace, tace...”

Tăcerea deveni de nesuportat. Grea, apă-sătoare.

Dar — ce se întîmplă? Rînd pe rînd capetele se ridicară.

Filio, micul Filio din banca întii, care în comparație cu ceilalți avusese purtarea cea mai cuvințioasă, sări de la locul lui și se îndreptă către profesorul Panaiotov.

Cu Filio, un băiat mărunțel, cu înfățișare bolnăvicioasă, dar destul de vioi totuși, se întîmplase următorul lucru: încă de la început căscase și el gura, înveselit de năzdrăvăniile tovarășilor săi, dar mai tîrziu se apucase să dezlege niște cuvinte încrucișate dintr-o revistă. Din cînd în cînd îl lovea cu cotul pe colegul său de bancă, Nicolai:

— Zi, mă, un rîu care să fie afluentul Dunării!

— Cîte litere să fie?

— Cinci! — îi șoptea Filio, dar gălăgia din clasă le distrăgea atenția.

Acum, cînd se lăsă liniștea, Filio își dădu seama: Drava! Și îl lovi din nou cu cotul pe Nicolai, așintindu-l cu privirea...

— Cola! — apoi privi către profesorul Panaiotov, către fereastră...

Băiatul se sculă tulburat și zise cu voce tremurată:

— Tovarășe profesor, iertați-ne! Noi am uitat cu totul că fiul dumneavoastră a pierit azi zece ani în urmă Drava, pe frontul antifascist... Am uitat, tovarășe profesor... Cu toate că ne-ați povestit anul trecut... noi...

Micul Filio nu putu să-și mai rețină lacrimile și-și plecă ochii în pămînt.

Băieții se treziră la realitate. Abia acum, la vorbele lui Filio, își amintiră ei de ceea ce le povestise profesorul anul trecut. „Ce am făcut?! Astăzi se împlinesc zece ani!... De aceea era atît de absent, de aceea n-a observat nici una din blestemățile noastre! Cum am putut face una ca asta?! Și Dragan, și Boris, și Calacea... Nu le e rușine! Dar de ce numai ei? Cu toții sîntem vinovați! Groaznic! Ce situație!...” De rușine, unii își acopereau fețele cu palmele, alții își mușcau buzele sau își mînceau unghiile.

Și atunci — fără nici un ordin, fără vreun semn — toți băieții se sculară în picioare, rămăseră așa nemișcați și-l priviră pe bătrînul lor profesor, îl priviră cu ochi umezi în care se putea citi căința. În ochii aceștia, din care nu lipsi mult să curgă lacrimile, Panaiotov citi durerea și jignirea pe care și-o pricinuiseră lor înșiși, citi o promisiune tăcută și solemnă: niciodată de azi încolo! În privirile îndreptate către el, profesorul citi cît de mult îl iubesc copiii aceștia, cît de greu le vine acum că l-au jignit atît de puternic, pe el, profesorul lor, și cît de vie a rămas în mintea lor povestirea despre fiul căzut în luptă...

Panaiotov își scoase ochelarii de pe nas și începu să și-i ștergă cu peticul de catifea. Fără să vrea, după vechiul său obicei, el bătu încetîșor cu talpa pantofului în dușumea și zise încet: „da, așa”, „da, bine!”... Apoi își puse ochelarii, privi încă o dată rîndurile încremenite, ochii umezi și întrebători îndreptați spre el — deschise gura, dar nu zise nimic. Îl mîngie doar pe creștet pe micul Filio, care izbucni de-a binelea în plîns.

În clipa aceea sună clopoțelul. Pe coridor se auzi larma copiilor veseli, ieșiți în recreație. Aici însă, în această sală de clasă, tăcerea continua. Numai că de data aceasta se așternu o altfel de tăcere: o tăcere de ușurare...

Panaiotov își mai petrecu o dată mîna peste creștetul micului Filio, privirea sa îi cuprînsese pe toți băieții și lor li se păru că îi mîngie pe toți, înțeleseră că îi iertase.

Profesorul porni spre ușă cu pașii săi mărunți și abia acolo, cu mîna pe clanță, se întoarse și spuse încet:

— Nu-i nimic, copii, nu-i nimic...

evocare

MAGDA ISANOS

Văzută în lumina celor peste 17 ani, cîți s-au scurs de la încetarea din viață a poetei, personalitatea ei se desprinde mai clar conturată.

Tînăra scriitoare intrunea în gingașa ei plămădă un cîntăreț plin de sensibilitate și un rapsod-cetățean cu o mare capacitate de a vibra de suferința celor asupriți. Capacitate concretizată în poemele din volumele „Cîntarea munților” și „Tara luminii”, în care, în expresive și patetice imagini artistice ea slăvește dragostea pentru oameni, înfierînd cu o mare putere de convingere pe așîzătorii la războaie. Suferință, Magda Isanos își exprimă în vers presimțirea finalului apropiat și mîhnirea destrămării irevocabile, dar o exprimă cu o tonalitate atît de luminoasă, cu o atît de transfiguratoare forță de a înălța pe coardele orgii sale poetice durerea celor mulți, încît obida ei personală trece pe plan secund, pe primul plan rămînînd rîvna pasionată de a zugrăvi suferințele masei asuprite și a fi crainicul nemulțumirilor și al năzuințelor ei către un viitor mai bun.

Mi-a fost dat să fiu aproape de poetă, să cunosc cîte ceva din procesul ei de creație. Cînd scria, tot ce trăia înăuntrul ei se oglindea pe chipu-i, călătura îi devenea din ce în ce mai strălucitoare. „Am sentimentul — mi-a răspuns o dată la o întrebare — că cern, cu răbdare și migală, un munte, pînă ce rămîne dinăuntrul său firicelul de aur al artei. Iată, de pildă, această poezie: avea 9 strofe; tot scriînd, ștergînd și rescriînd au mai rămas doar trei strofe”.

Magda Isanos iubea nestăvilît oamenii, se apropia personal de ei cu aceeași gingașie și ferveoare cu care-i zugrăvea în versuri, cu cinstită dragoste și rîvnă pătimașă de a-i cunoaște și a le descrie faptele și simțămîntele. Din acest interes, din această dragoste intensă pentru oameni și pentru restabilirea demnității lor s-a născut „finula cetățenească a liricii sale, care-i asigură durabilitatea.

...Era în zorii unei zile de toamnă cînd ochii Magdei Isanos și-au slîns luminile. A rugat-o pe maică-sa, care o veghea, să dea deoparte pedelele ca să vadă răsăritul soarelui. Tot așa ca-n stihurile ei de poetă a luminii și a dragostei de oameni, ea a trecut dintre cei vii cu fața îndreptată spre lumină.

Camil BALTAZAR

În căutarea cîntecelor

De cînd începe să se desprimăvăreze pînă tîrziu, sub primele fulgueli ale anului, ba uneori — cînd studiile o cer — și pînă în miezul iernii, încăperile spațioase ale Institutului de folclor sînt goale.

— Tovarășul...?

— Pe teren!

Un răspuns pe care-l primești invariabil.

★

În vara care a trecut, două echipe au poposit una pe meleagurile Năsăudului, alta pe cele ale raionului Strehaia, în comunele Lușă de Jos și de Sus. Arhiva institutului, deținătoare a multor mii de benzi de magnetofon cu și mai multe mii de producții, avea să se îmbogățească cu noi piese. Noi nu numai în sensul proaspetei lor culegeri...

★

Cine a scornit întîi cîntecul, nu mai știe nimeni, deși de atunci nu s-au scurs decît

Jocul s-a întrerupt, dar lăutarul își continuă cîntul: în Leșul livei au poposit cercetătorii ai Institutului de folclor.

vreo cîtiva ani. Dar el exprima simțăminte cunoscute și cîntecul a început a flutura pe buzele multor năsăudeni:

*„Foaie verde iasomie
Drag mi-a fi la vară mie
C-oi lucra-n gospodărie
Cu bădița lîngă mine
Ș-om lucra cu toți deodată
Fete, ficiori laolaltă”.*

Pe năsăudeanca ce l-a cîntat în fața cristalului sensibil al microfonului n-a interesat-o numele celui ce a potrivit versurile, ci faptul că îi vorbeau despre bucuria lor, „de a lucra laolaltă”. Mai către sud, spre plaiurile oltenesti ale Lușei de Jos, după ce au aflat cam ce-i interesează pe folcloriști, oamenii din partea locului i-au întrebat: „Da' pe Lenuța lu' Vilcu de ce n-o chemați?”

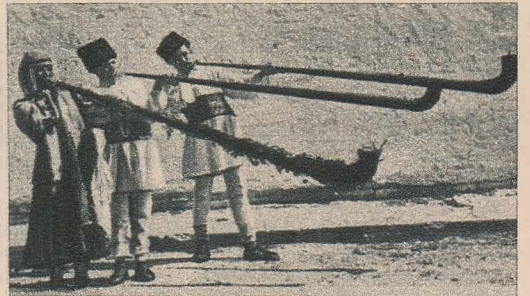
Lenuța Vilcu e o femeie tînără. Să tot aibă 35 de ani, dar este o poetă al cărei talent a fost de mult recunoscut de opinia publică a satului. Niciodată nu și-a așternut versurile pe hîrtie și n-a migălit silaba în plus sau în minus care-i îngreunează troheul. Lenuța Vilcu

crează cîntînd. Pe cîmp sau prin curte sau duminica, atunci cînd se adună lumea la horă, ea cîntă. Îmbiată: „Ia zi una, Lenuțo!” — femeia își potrivește basmaua și începe. Cîntă pe melodii ce le-a auzit de la mama și bunica ei, cu chiiturile specific oltenesti, însă cuvintele noi, create de ea, îi uimesc întotdeauna pe oameni. „Bine a mai potrivit-o!” Gospodăria colectivă, mecanizarea și tot ce este nou în viața satului de astăzi și-au făcut loc în cîntecul Lenuței Vilcu. Ca și acum un veac sau două, oamenii își ascultă viața cîntată, numai că acum alta-i viața, altele sînt și cuvintele cîntecelor.

Se pregătește în prezent un volum masiv, rod al activității Institutului de folclor în colaborare cu Casa centrală de creație populară. Cîteva sute de cîntece din folclorul nou, strînse între copertele sale, vor mărturisi că pe întinsul întregii țări cîntecule-s noi după cum nouă este însăși viața.

CEL MAI FRUMOS...

Faima bogăției folclorului românesc a depășit de mult cercul limitat al specialiștilor. Hotarele inșeși s-au dovedit prea înguste și

Tulnicile din Rimnicu-Sărat. Depărtările vulesc de chemările lor care, măestree, au intrat și în antologia muzicii populare românești.

Măestria vine o dată cu anii. Bătrînii meșteri fluerari din Hodoc nu prîdidesc cu treaba. Cîți oameni nu-și vor încînta auzul datorită rodului mîinilor lor!

Schimbarea pleptănăturii de față cu cea de femele este și ea, în regiunea Hunedoara, prilej de cîntec. În timp ce magnetofonul înregistrează, ochiul aparatului de fotografiat a surprins evenimentul.

Pe meleagurile sucevene, în comuna Fundul Moldovei, culegătorul V. Nicolescu transcrie unul dintre bătrânele basme din partea locului, pe care l-l povestește o femeie din sat.

astăzi Parisul ca și Ulan-Batorul cunosc „Ciocirliia”. În condițiile unui asemenea belșug, ideea unei antologii era mai mult decât firească. A îmbina cel mai frumos cu cel mai reprezentativ, dar în așa fel încât nimic din ce-i specific să nu rămână pe dinafară — iată ce se cerea. Deci, pe discuri. Primele trei dintre ele au apărut și s-au epuizat. Înmănuncheau cîntece și dansuri populare. Acum, în atelierile întreprinderii „Electrecord” s-au multiplicat cîntecele celorlalte trei discuri ale antologiei. Dacă ar fi să-l caracterizăm pe primul dintre ele, ar trebui să-l numim „Un an întreg și o viață întreagă”. Pe una din fețele lui este adunat folclorul obiceiurilor de iarnă, primăvară și vară — paparudele în vecinătatea colindelor. Pe cealaltă, nunta și înmormîntarea, cele două evenimente care solidarizează în bucurie și jale cîte un sat întreg. Bocetul de fiică a fost cules în comuna Vădeni — Tg. Jiu. Pe disc îl cîntă o bătrînă femeie a cărei inimă a fost frîntă pe vremea primului război mondial: mama Ecaterinei Teodoroiu, care-și jelește fata. Doinelor și muzicii păstorești le-a fost dedicat al doilea disc. Pe acesta cîntă Gheorghe Moțoiu din comuna Clejani — Videle doina „Cînd a fost la '863

„...făranul amărit
Toată vara a muncit
Să fie și el văzut,
Iar toamna cînd a sosit
Cu cîinii a fost gonit
În gura iernii-azvîrlit”.

Cercetătorul istoriei literare ar putea găsi tot aici motivul „Revederii” eminesciene în doina:

„Ferice, codre, de tine,
Că nu-mbătrînești ca mine!
Vine toamna-ngălbenești
Primăvara lăstărești.
Primăvara cînd sosește
Frunza-n tine lăstărește
Și tot tînar te găsește”.

În sfîrșit, ultimul disc al antologiei muzicii noastre populare este dedicat baladei. Miorița s-a alăturat meșterului Manole și baladei despre răscoala din 1907. Legenda viețuiește alături de realitate. „Ion ăl mare” pe care îl cîntă lăutarul Lache Găzaru din comuna Desa — Calafat, „Ion ăl mare din Popești/De-ncalecă cîi clipești” a existat aievea. S-a găsit dosarul juridic ce relatează fapta clăcașului din sudul Olteniei de acum un veac, care — nemaicunos-cînd altă ieșire — l-a ucis pe arendaș și „s-a haiducit”. Poporul nu l-a uitat. Îl cîntă într-una din cele mai frumoase balade, intrată în antologie alături de o serie de cîntece la fel de valoroase și de realizate artisticește. Este adevărata tinerețe fără bătrînețe sau vorba doinei:

„Ferice, cîntec, de tine
Că nu-mbătrînești ca mine!”

Radu RUPEA

DISC

Umorul, explozia de culori a paletei orchestrale, armonizarea originală, ironica, a bătrînelui „Titanic vals”, caterincile și flașetele vechiului tîrg al Bucureștilor — „Tîrgul Moșilor” — fanjara panoramei, iată sugestiv elementele cu care Mircea Chiriac și-a realizat tabloul simfonic „Tîrgul Moșilor” din suita „Bucureștii de altădată”. Înregistrarea a apărut de curînd, pe un disc micro de 30 cm, la „Electrecord”. Orchestra simfonică Radio, dirijată de Emanoil Elenescu, pune în valoare lucrarea unui tînar și dotat compozitor printr-o execuție atentă. Tehnic vorbind, discul are acceptabile calități sonore.

„Dansurile simfonice” de Theodor Rogalski completează cea de-a doua față a discului de mai sus. (În afara celor trei dansuri simfonice „Dans din Ardeal”, „Gaida” și „Horă din Muntenia”, înregistrate pe un disc mai vechi împreună cu „Păsările” de Ottorino Respighi, găsim aici și alte două dansuri compuse în 1925 pentru formație redusă de orchestră și pian la patru mîini). Regretatul Alfred Alessandrescu dirijează Orchestra simfonică Radio cu prestigiu și generozitatea care l-au caracterizat.

Cele mai iubite melodii ale anului care a trecut au fost înmănuncheate pe un disc de 30 cm. Cele 14 piese împlinesc aproape o oră de muzică de dans. Succesul discului e asigurat de prezența solistelor Roxana Malei, Lea Ivanova, Carmen Moreno și Marina Voica. Păcat că „Electrecord”-ul nu trece la imprimarea muzicii ușoare pe discuri de 16 turajii. Mai ales că formula orchestrală a muzicii de dans, ca și pretențiile tehnico-acustice, îngăduie aceasta.

O altă culegere de muzică ușoară, de data aceasta fără soliști, asigură o altă oră de dans pe melodii mai demult cunoscute, dar care la vremea lor s-au bucurat de celebritate mondială. Regretabil că aranjamentele orchestrale, mai ales la „J'attendrai” și „Moulin rouge”, sună strident, cu pretenții și intenții „modernizatoare”. În emisiunile de la radio iubitorii acestor lucrări le-au putut asculta în execuții într-adevăr moderne, dar care nu supărau urechea și simțul ritmului...

AGENDA

● Antonina Kopteseva, autoarea cunoscutului roman „Ivan Ivanovici” apărut și la noi, va publica în cursul acestui an în revista „Okteabr” ultima sa lucrare „Darurile pămîntului”. După cum anunță redactorul șef al revistei mai sus amintite, V. Kocetov, în centrul atenției autoarei stau relațiile de muncă și familie văzute în lumina eticii comuniste.

● Jérôme Lindon, directorul editurii franceze „Editions de minuit” a fost dat în judecată pentru opiniile exprimate de un personaj al unui roman editat de el. Întreaga presă progresistă este indignată de odiosul proces, atît de absurd, intentat de inspiratorul războiului din Algeria. Cartea editată se intitula „Dezer-torul”.

● În cursul anului 1962 revista „Novii Mir” va publica a patra parte a memoriilor lui Ilya Ehrenburg. „Oameni, ani, fapte”, din care în 1961 a apărut în editura „Sovetski Pisatel” un volum cuprinzînd primele două părți.

Fotocronica FLACARII

Prima șarjă pe 1962 la Călan. Succesele obținute în 1961 de colectivul secției furnale de la această uzină l-au permis să se angajeze ca în 1962 să realizeze — printre altele — un indice de utilizare cu 40% mai bun decât în 1959 și să reducă procentul de declasare cu 5% față de cel admis.

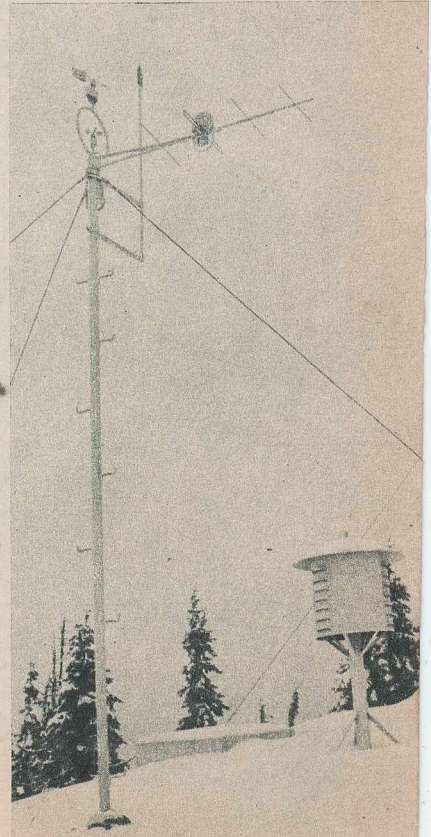
Pe porțile uzinei de tractoare din Brașov ies primele tractoare din producția anului 1962.

Pe un timp minunat, sezonul de schi se desfășoară din plin la Predeal, pe pârțile Clăbucetului.

Au reînceput cursurile la toate școlile medii și elementare. După neuitate zile de vacanță pe care mil și mil de copii le-au petrecut ca și în alți ani în tabere, stațiuni de munte etc., ei se întorc la școală sănătoși și plini de energie. Fotografia noastră înfățișează un vesel grup de școlari bucureșteni, aflați în vacanță în stațiunile de pe Valea Prahovei.

Pe muntele Cozia, la o altitudine de 1670 m, s-a instalat și pus în funcțiune prima stație meteorologică complet automatizată. Stația transmite cinci elemente de bază: temperatura, presiunea și umezeala aerului, direcția și viteza vântului.

O.N.U. și neliniștile puterilor coloniale

de Florica ȘELMARU

Salazar reflectează la eventuala retragere a Portugaliei din O.N.U. Această declarație — făcută în cadrul discursului pe care dictatorul iberic l-a rostit în primele zile ale anului în fața Adunării Naționale — a inaugurat activitatea politică a Lisabonei pe 1962.

Este puțin probabil că Salazar, care nu se dă în lături de la nici o brutalitate în domeniile politicii interne și politicii coloniale, și-ar fi îngăduit asemenea insolente pe terenul politicii internaționale — dacă nu s-ar fi simțit susținut de solidaritatea unor aliați cu mai multă greutate decât a sa proprie. De pildă, de recente succesele declarații ale lordului Home...

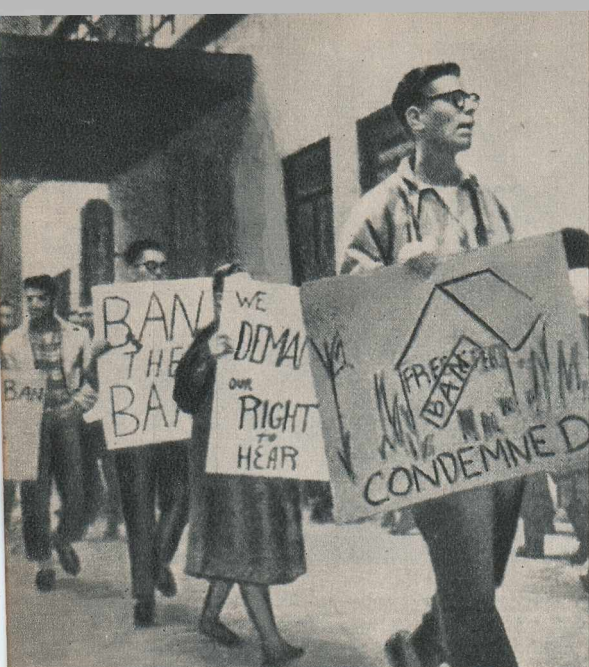
La 18 decembrie, în Camera Comunelor, șeful diplomației britanice și-a exprimat fără menajamente diplomatice nemulțumirea față de activitatea pe care majoritatea membrilor O.N.U. — în principal statele socialiste și tinerele state afro-asiatice — o desfășoară, în cadrul organizației, în scopul lichidării colonialismului. E lesne de înțeles ce deplorabilă impresie a făcut această declarație în rândurile statelor tinere, dintre care unele sînt de altfel membre ale Commonwealth-ului!

Totuși, zece zile mai tîrziu, ministrul de Externe britanic a recidivat — în termeni și mai... energici. El a declarat că s-a produs „o criză de încredere” în cadrul O.N.U., deoarece mai multe țări, printre care membri ai Consiliului de Securitate, au sprijinit (lordul Home a spus: „au sprijinit fără rușine!”) o rezoluție recunoscînd drepturile legitime ale Indiei asupra teritoriilor indiene Goa, Daman și Diu. Opinia publică britanică a fost în mod explicabil indignată de cuvîntarea ministrului de Externe și alarmată de ecoul ei în opinia publică internațională. Într-un violent editorial, „Daily Herald” declara a doua zi: „Lordul Home a pricinuit daune grave Națiunilor Unite și Commonwealth-ului”.

Cercurile conducătoare din S.U.A. nu privesc nici ele cu ochi mai buni evoluția acestei Organizații a Națiunilor Unite în care mașina de vot se poticnește tot mai des, iar acțiunile de reprimare a luptei popoarelor pentru libertate se lovesc de poziția comună a țărilor socialiste și a statelor tinere din Asia și Africa. În momentul în care cea mai mare parte a membrilor O.N.U. priveau cu evidentă satisfacție lichidarea posesiunilor portugheze din India, delegatul S.U.A., Stevenson, ar fi declarat că această atitudine a majorității este... „începutul sfîrșitului!” Totuși, în momentul de față, Washingtonul își propune să fie mai abil în privința O.N.U. Este semnificativ un articol destul de alarmant al îndebște ponderatului Walter Lippmann: „Care este alternativa?” întreabă cunoscutul comentator al lui „New York Herald Tribune”. Și răspunde: „Nu există nici o alternativă. Să ignori O.N.U. cu tumultuoasă ei Adunare Generală, să te abții de la lucrări și de fapt s-o părăsești? Aceasta poate să pară o politică înțeleaptă la Paris. Dar privită din Washington, ea arată ca o invitație — pentru marea masă a statelor care se ridică — să considere U.R.S.S. ca singurul lor prieten adevărat!”.

Walter Lippmann exprimă astfel îngrijorarea unor cercuri importante din S.U.A. față de prestigiul crescînd al Uniunii Sovietice și al celorlalte țări socialiste în rândurile statelor tinere — care găsesc la lumea socialistă înțelegere pentru nevoile și aspirațiile lor, sprijin moral și material nesubordonat nici unei condiții limitative de suveranitate. Aceste din ce în ce mai sensibile deplasări de opinie în sinul O.N.U. și divergențele dintre puterile occidentale cu privire la funcționarea organizației au și determinat hotărîrea Statelor Unite de a invita Marea Britanie la consultările bilaterale care au avut loc în ultimele zile.

Vor duce aceste consultări la o mai înțeleaptă și, îndeosebi, mai leală poziție a Occidentului față de Națiunile Unite, tot mai puțin dispuse să-i accepte dominația și controlul?... Pentru ca O.N.U. să poată într-adevăr răspunde sarcinilor, ar trebui ca toți membrii ei, inclusiv marile puteri occidentale și aliații lor (cu sau fără Salazar), să dea dovadă de luciditate și realism. Adică să renunțe la eforturile — odioase, ridicole și zadarnice — de a contracara mișcarea impetuoasă a istoriei către libertatea tuturor popoarelor, către progres, către cooperare pe bază de respect mutual și avantaje reciproce.

Pichete de studenți new-yorkezi demonstrînd în fața Departamentului Educației, în semn de protest împotriva interdicției ca militanți comuniști să ia cuvîntul la Universitate. Pe pancartele purtate de demonstrații stă scris: „Libertatea cuvîntului — condamnată”, „Cerem dreptul să ascultăm”.

La tradiționalul turneu internațional de șah de la Hastings (Anglia) campionul mondial M. Botvinnik (dreapta), cîștigătorul turneului, a obținut o frumoasă victorie. El a realizat un punctaj excelent: 8 puncte din 9 posibile, fără să sufere nici o înfrîngere.

70 de persoane și-au găsit moartea într-un accident de cale ferată în Italia. În timp ce trecea cu viteză pe un pod, un tren de pe linia Soverla-Catanzaro s-a prăbușit de la o înălțime de 50 metri. Tragicul accident a stîrnit un mare scandal, deoarece populația din Calabria avertizase autoritățile în repetate rînduri cu privire la proasta întreținere a căii ferate, fără a obține însă vreun rezultat. Societatea „Strade Ferrate del Mediterraneo”, careia i s-a cerut să efectueze refacerea căii ferate, a refuzat să execute lucrările necesare, fiind interesată să-și mențină ridicată profiturile întreprinderilor sale de transporturi auto.

Hotărîrea guvernului francez de a abandona exploatarea bazinului carbonifer Decazeville — consecință a participării Franței la Comunitatea europeană a cărbunelui și oțelului — a stîrnit indignarea minerilor. Pentru a-și exprima protestul împotriva acestei măsuri, 2.000 de mineri au ocupat mina din Aveyron. În fotografie: demonstrație de solidaritate cu minerii greviști.

fotocronica
FLACĂRII

„Jos imperialismul american”, „Americani, cărați-vă acasă!” Sub aceste lozinci s-a desfășurat la Phongsavan un mare miting al tineretului laotian împotriva amestecului S.U.A. în treburile interne ale Laosului.

Cu prilejul celei de-a treia aniversări a victoriei revoluției, în piața José Martí din Havana, împodobită sărbătorește, a avut loc o mare paradă militară care a demonstrat hotărîrea poporului Cubel de a-și apăra libertatea și independența.

cititorii ne scriu, noi răspundem

Alcătuim un album cu vederi din țară

In urmă cu un an și jumătate, noi, un grup de studenți din Capitală, am hotărât să alcătuim în colectiv un album cu vederi din patria noastră. Deoarece dorim a-l completa cu citi multe cărți poștale ilustrate, am decis să facem schimb cu alți colecționari. Vă rugăm să ne sprijiniți, publicând adresa noastră. Schimbul poate fi realizat pe unul din următoarele nume: Bogdan Florin, Cazacu Mihai, Iosif Ioan, Pop Mircea sau Sirbu Gabriel — București, str. Occidentului nr. 7.

Un grup de studenți

cititorii către cititori

Doresc să fac schimb de ilustrate următorii: Petrescu Ștefan, elevă, Pitești, str. Traian nr. 45; Zamfir Aurica, com. Valea Mare (Argeș); Dirnar Dumitru, Gh. Dumitru, Șerbănescu Radu, Lăudăscu Cornel, Băiașu Vasile și Chira Traian, studenți la Facultatea de mecanizare a agriculturii, Căminul studentesc, str. Vasile Roaită nr. 9, Craiova; Iordache Tudorița, elevă, str. Filimon Sîrbu nr. 57 B, Tulcea; Tănase George, student, Petrosani, str. Institutului nr. 20; Hîrnicu Mihai, lăcătuș, Arad, piața Vasile Roaită nr. 16-18; prof. Crețan T. Teodor, com. Frințești-Surupatele, raion Rm. Vlcea; Ardereanu I. Ioan, student, Craiova, str. I. Creangă nr. 10; Goantă P. Ileana, învățătoare, com. Poda, raionul Segarcea, Oltenia; Buchin Florica, ofic. P.T.T.R. Ineu, reg. Crișana; Zenobia Ene, elevă, Craiova, str. I.P. Pavlov nr. 110; Mioara Craiu, elevă, Ploiești, str. Ciopotari nr. 14; Hudea Traian, elev, Sibiu, str. Reconstructiei nr. 29; Burza Aurel, student, Cluj, str. Mănăstur nr. 3; Stoian Gheorghe, Cluj, str. Hașdeu nr. 45; Luca Gheorghe, mecanic, str. Boerescu 2, Tulcea; Bunada Nicu, str. M. Viteazu nr. 41, Tulcea; Mina Baciu, elevă, str. I.P. Pavlov nr. 110, Craiova; Cristescu Vasile, blocul „23 August”, Reșița; Drăghici Mircea, student, Craiova, str. Matei Basarab nr. 22.

meteoritul...

...ris de multe ori în preajma unui meteorit de porfii care a căzut în anul 1908 în regiunea Taigaua Siberiana, în regiunea rîului Tungusha. În urma acestui fenomen cosmic s-au făcut la fața locului o serie de investigații științifice, unele din ele terminându-se de curînd. Aș dori să cunosc rezultatele acestor cercetări.

Georgeta TĂTARU
București

Răspunde prof. univ. CALIN POPOVICI de la Observatorul astronomic din București:

La 30 iunie 1908, orele 7 dimineața, un corp ceresc uriaș a căzut în Siberia centrală. El a fost văzut pe o rază de 1.500 km, cu o

Pentru cercetări și analize, oamenii de știință sovietici au adus din zona exploziei diferite roci precum și secțiuni de arbori.

strălucire care eclipsa lumina Soarelui. În ciocnirea cu Pământul s-a produs un adevărat cutremur, care a fost înregistrat de seismografe pînă în Anglia. Pulberile produse de pătrunderea meteoritului în atmosferă au dus la o scădere a luminii Soarelui pe Pământ și la iluminări ale cerului nocturn, pînă în septembrie 1908. Se apreciază masa corpului ceresc căzut la 1 milion de tone. Taigaua a fost nimicită și incendiată pe o mare întindere. Expedițiile întreprinse la fața locului de către guvernul sovietic L.A. Kulik nu au dus la descoperirea unor fragmente ale meteoritului, ceea ce a produs o mare nedumerire, intruct pe lângă alte cratere meteoritice de pe Pământ s-au găsit fragmente de meteoriti. S-a răspîndit de către unii literați cu imaginație ideea că ar fi fost vorba de o navă cosmică plecată de pe una din planetele apropiate, navă care la aterizare s-ar fi dezintegrat într-o explozie fantastică. Această presupunere nu era susținută de nici un fel de probe și se baza doar pe o așa-zisă „poziție favorabilă” a planetei de unde ar fi plecat astronautii. În urma progresului științei s-a arătat în ultima vreme că stelele cu coadă, cometele, au un nucleu format din gaze congelate și gheață, cu încas-trări de fragmente de fier, nichel și silicați. Cercetările făcute de Comitetul meteoritic al Academiei de științe a U.R.S.S. în expedițiile la fața locului, în anii 1958-1961, au confirmat ipoteza că a fost vorba de nucleul

unei comete care a izbit Pământul la 30 iunie 1908. Astfel, cea mai mare parte a nucleului s-a evaporat prin topirea gazelor congelate și a gheturilor, iar incluziunile de fier, nichel, silicați s-au transformat într-un nor compact de praf cu diametrul de cîțiva kilometri. Mici siere de silicați de 30-40 de micrometri au fost găsite în probele luate la locul căderii, cu ocazia ultimelor expediții. S-a dovedit apoi că unele fenomene atmosferice observate au fost provocate încă înainte de ciocniri

corpului ceresc cu Pământul și că sînt datorite cozii cometei care întovărășea nucleul. Prin aceasta se poate considera misterul meteoritului Tunguskă lămurit. Totodată se explică și lipsa unor blocuri compacte meteoritice. Este deci vorba de o cometă care a ciocnit Pământul, fenomen nemaiobservat cu altă ocazie pînă la căderea din 1908. Pe de altă parte s-a dovedit că o astfel de ciocnire, cu toate distrugerile locale ce le provoacă, nu poate pune în pericol viața de pe Pământ.

ce colonii mai există în lume?

Urmărind desfășurarea evenimentelor pe arena internațională, oricine constată că noi și noi țări își capătă independența. Știu însă că mai sînt țări care gem sub calciul colonialist. V-aș ruga să-mi răspundeți: care sînt aceste țări?

Virgil SMĂDOIU
maistru offsetist — București

Răspunde prof. univ. dr. STANCIU STOIAN, secretar general al Ligii romîne de prietenie cu popoarele afro-asiatice:

După cel de-al doilea război mondial, sub presiunea luptei popoarelor dornice de libertate și independență, s-au prăbușit nenumărate poziții coloniale. În anii ce s-au scurs de la război, 1,5 miliarde oameni — adică o jumătate din populația globului — și-au scuturat jugul colonial. Dar și astăzi aproape 100 de teritorii diferite, cu o suprafață totală de peste 9 milioane km p și locuită de peste 70 milioane oameni, se mai află sub calciul colonialismului.

Dintre teritoriile aflate sub tutelă s-au eliberat în ultima vreme Camerunul britanic (1 octombrie 1961), Tanganica (9 decembrie 1961) și Samoa de Vest (1 ianuarie 1962). Printre cele rămase sub tutelă se numără Ruanda

Urundi (în Africa), Noua Guinee, Nauru și Insulele Pacificului (în Extremul Orient), care însumează la un loc circa șase milioane de locuitori.

În afară de acestea mai există în Africa un teritoriu (Africa de sud-vest) pe care fosta societate a Națiunilor l-a încredințat sub formă de mandat Republicii Sud-Africane și pe care guvernul rasist din Pretoria îl exploatează în modul cel mai barbar, nevoind să recunoască nici măcar regimul de tutelă instituit de O.N.U., necum să-i acorde libertate și independență.

Teritoriile neautonome sînt mult mai numeroase. Numărul acestor teritorii se ridică la circa 80 și sînt împărțite între Marea Britanie (care deține jumătate din ele), S.U.A., Franța, Olanda, Spania, Portugalia, Belgia, Australia. Tabelul de mai jos cuprinde cele mai importante țări coloniale și posesiunile lor.

Popoarele aflate încă sub jugul colonial luptă cu îndrăjire pentru eliberarea națională, pentru lichidarea totală a regimului colonialist. Lupta lor dreaptă se bucură de solidaritatea tuturor forțelor progresiste din lumea întreagă.

Țări coloniale și coloniile lor	Suprafața în mii km p	Populația în mii
Marea Britanie		
Kenya	582,6	6.551
Uganda	243,4	6.682
Federația Rhodesia și Nyassaland	1.253,4	8.330
Becuanaland	712,2	337
Basutoland	30,3	685
Guyana Britanică	215,0	559
Aden	290,3	1.075
S.U.A.		
Porto-Rico	8,9	2.353
Zona Canalului Panama	1,4	42
Portugalia		
Angola	1.246,7	4.550
Mozambic	783,0	6.234
Guinea Portugheză	36,1	565
Olanda		
Guiana Olandeză (Surinam)	142,8	255
Irianul de vest	412,8	1.000
Belgia		
Ruanda-Urundi	54,2	4.700
Spania		
Guinea Spaniolă	28,1	216
Sahara Spaniolă	266,0	19
Australia		
Noua Guinee	240,9	1.375
Papua	234,5	487

pe scurt

Paulina Enache, șantierul Tiglina—Galați. Pe coperta noastră nr. 40 din 7 oct. 1961 a apărut chipul unui excavatorist de pe șantierul combinatului siderurgic de la Galați. Fără îndoială că vom mai publica fotografii de pe acest mare șantier siderurgic. Ne puteți trimite fotografii oglindind munca și activitatea de pe șantier sau sugesții asupra unor fotografii care pot fi realizate de noi.

Nicoleta Jianu, elevă — Craiova. Uzina despre care vă interesați se numește „Uzina de rulmenți nr. 1” din Moscova. Este una din uzinele sovietice cu cel mai înalt grad de automatizare. Un reportaj în legătură cu aceasta a apărut în nr. 17 din 30 aprilie 1960 al revistei noastre.

V. Radu — Vaslui. Probabil că ați scăpat din vedere: „Flacăra” publică aproape permanent rubrica „medicul vă sfătuiește”, cuvinte încrucșate, precum și rubrica de modă.

D. Ioana, elevă—Constanța. Materiale cu privire la cîntăreții de muzică populară românească, despre care ne scrieți că vă interesează în mod deosebit, am publicat și vom continua să publicăm. La cererea dv., vă mai informăm că Benone Sinulescu cîntă în ansamblul „Ciocirlia” al M.A.I.-ului, iar Tita Bărbulescu în orchestra de muzică populară „Doina Argeșului” din Pitești.

T. Vlădescu din Timișoara, M. Angelescu din București, Mircea Bejan, student din Iași, Fr. Z. din Piatra Neamț, sînt rugați să-și comunice adresa exactă pentru ca redacția să le poată răspunde prin poștă la scrisorile trimise.

de la fotocorespondenți

Fotografia reprezintă o serie de aparate de proiectie sosite la Pitești pentru noile cinematografe sătești din regiunea Argeș. În prezent numărul total al cinematografelor sătești din regiune este de 150, iar în 1962 se vor deschide încă 80.

Traian ONOFREICIUC

La Caransebeș a avut loc recent sărbătorirea a 15 ani de activitate a orchestrei populare de stat „Lazar Cernescu”.

În ultimii 5 ani, orchestra a dat 1.106 concerte în fața a 418.882 de spectatori veniți din toate colțurile regiunii Banat.

N. PERESCU

O stîncă de gresie aflată pe muntele Cozla de lângă Piatra Neamț, seamănă cu un uriaș cap de mort. Arheologii locali au ajuns la concluzia că găurile ce reprezintă „ochii” și „nasul” sînt rezultate din dizolvarea (sub influența ploilor în decursul a zeci de mii de ani) a unor bolovani mari de calcar ce se aflau prinși în stîncă de gresie.

Em. BUCUREȘTEANU și M. CIOBANU

FLACĂRA

Revistă social-politică și literar-artistică

Anul XI—Nr. 5 (349)
3 februarie 1962

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

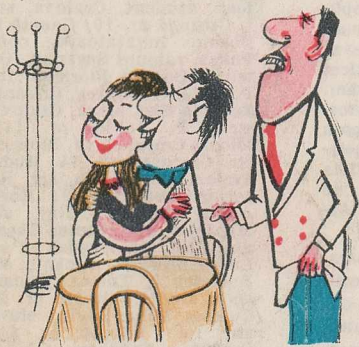
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

OBIECTE GĂSITE

— Am pierdut trenul de 10.
(Din revista „Vie nuove“ — Italia)

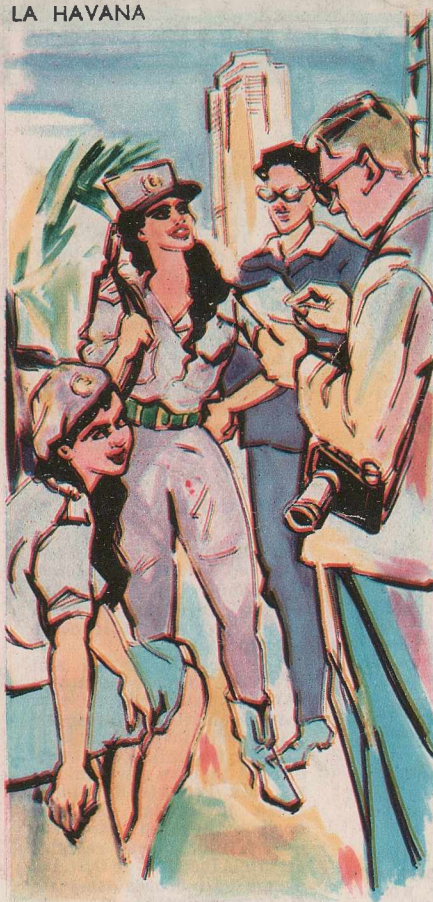
El: Tare mi-ești dragă! Te-aș
mînca cu totul!
Chelnerul: Și de băut, ce-ai
dori?
(Din revista „Schweizer
Illustrierte“ — Elveția)

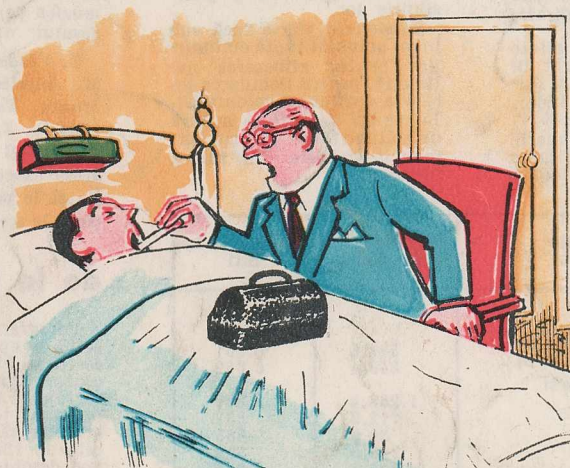
— Vine... Nu vine... Vine... Nu
vine...
(Din revista „Schweizer
Illustrierte“ — Elveția)

LA HAVANA

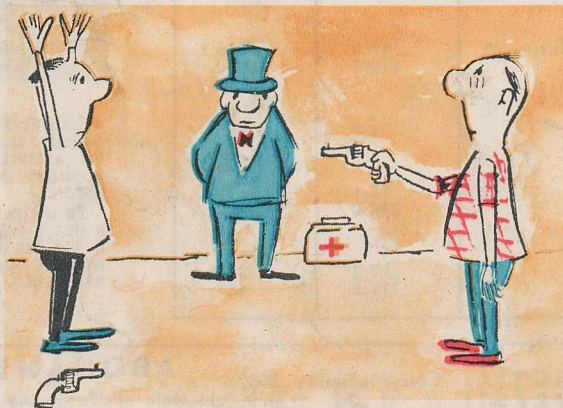
UMOR

— Uniforma aceasta nu este incomodă pentru
d-voastră?
— Pentru noi, de loc. Pentru iankei, precis!
(Din revista „Eulenspiegel“ —
R.D.G.)

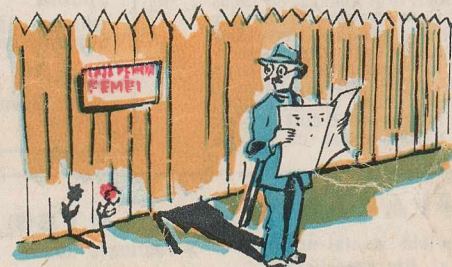
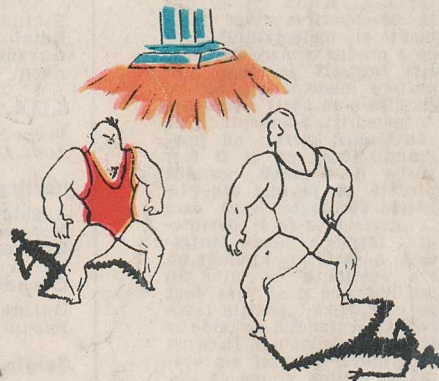
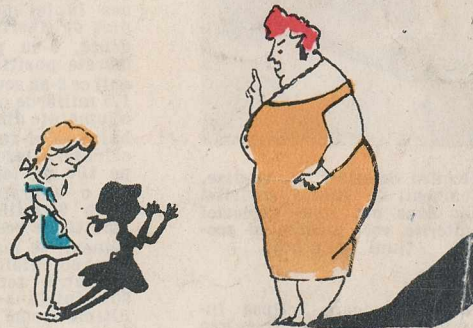
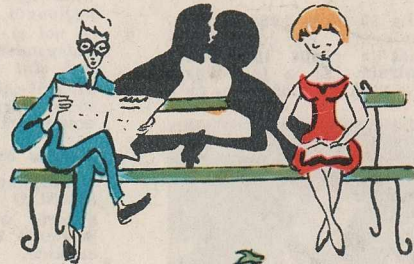
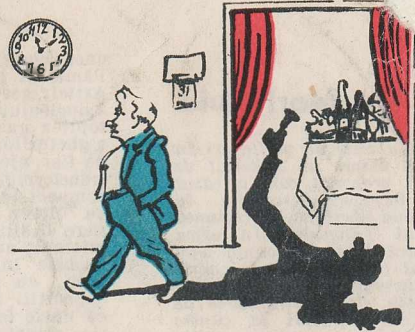

— Și spuneți că de cînd am venit eu simțiți o greutate
la stomac?
(Din revista „Lavoro“ — Italia)

Duelul.
(Din revista „Vie nuove“ — Italia)

OAMENI ȘI UMBRE.

(Din revista „Ogoniok“ — U.R.S.S.)